

Dar a fost că, în zilele acelea, ...

»El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9)

Hristos a ales un staul, ca să poată să Se identifice cu cei slabi. El nu a căutat nici comoditate și nici asigurare din partea lumii acesteia. Isus a fost chiar din primul moment expus pericolelor din lume, și așa a rămas, până când ea L-a pus pe cruce. El a ales locul cel mai de jos, pentru ca tu să poți avea locul cel mai înalt.

Introducere

Este începutul lunii decembrie, și după o zi încordată mergem cu mașina spre casă. Când a trebuit să ne oprim la un semafor, a trebuit să râdem. Orașul a agățat lumini îndelungul locurilor de parcare și ele luminează ca semaforul; roșu și verde. În farmacie atârână cu prost gust urarea „Crăciun fericit”, scrisă cu litere în roșu și alb din bețișoare de zahăr. Pe unii copaci tăiați cu grijă strălucesc lumânări electrice și întregesc astfel tabloul.

Este timpul crăciunului. Cu toate că a venit cu mult stres, ne bucurăm totuși că el vine fără oprire și dăruiește un punct culminant anului care a trecut. Ascultăm din nou vechile noastre cântece plăcute. Vizităm membrii familiei și sărbătorim împreună cu prietenii. În timp ce lumea noastră aleargă cu grăbire în întâmpinarea unui viitor nesigur, crăciunul este un cablu de susținere, care ne leagă cu trecutul.

Semaforul se schimbă pe verde și noi cotim pe strada principală în direcția primăriei. După o zi de viață publică ea stă acum întunecată și goală. Dar gazonul din fața primăriei este iluminat. Când am trecut pe lângă clădirea monumentală, am văzut cât era de frumos iluminată: o masă colorată cu imaginea unui staul, aproape în mărime naturală, în fața lui figura unei fecioare în haine lungi fluturând, care se pleacă peste un nou născut.

Copilul doarme într-o iesle, și în apropiere sunt mai multe animale din ghiș: un măgar, câteva oi, un bou. Și tatăl este acolo, și împreună cu ei câțiva oameni, care se văd că sunt păstori, și mari demnitari arabi, care aduc daruri. Și peste toți vedem figurile multor îngeri, care sunt iluminate de proiectoare și care par să cânte.

Când ne-am apropiat de această scenă am mers mai încet, căci voiam s-o privim mai exact. Desigur o scenă de iesle. Cine nu putea să recunoască oamenii din cunoscuta istorisire a crăciunului? Mulți dintre noi s-au îmbrăcat odinioară în haine de păstor sau de magi, deoarece la școală sau la biserică am luat parte la jocurile legate de iesle.

Dar un gând fugitiv ne face să aruncăm privirea pe reprezentarea de pe casa primăriei: nu a scris ceva în ziar despre această scenă a ieslei? Da, acum ne amintim. Unii locuitori nu vor această decorație. Se afirmă, că pe terenurile publice nu este voie să se așeze niciun fel de simboluri religioase. Unii concetățeni au fost desigur împotriva acestei păreri, căci ei afirmau, că aici este vorba de o tradiție a orașului și nimeni nu s-a poticnit de această scenă pașnică.

În afară de aceasta sunt anumite tulburări, dacă magazinele au voie să aibă pomi de crăciun, și dacă nu este mai bine ca ei să fie numiți „pomi de sărbătoare”. La o privire mai atentă se pare ca de ambele părți ale acestei dezbateri cu privire la crăciun și la scena ieslei să fie emoții încordate. Ce provocă această ceartă cu privire la Maria, Iosif și Copilașul lor? Pentru mulți oameni ei sunt numai simboluri, o parte a educației lor religioase și amintiri din copilărie, imagini de pe o carte de crăciun. *De ce tocmai scena ieslei?*

Călăuziți de un impuls interior ne oprim într-o parcare și coborâm, afară în aerul rece. Mergem spre ieslea de pe gazonul dinaintea clădirii primăriei și ne gândim la ceea ce se prezintă ochilor noștri. Pentru prima dată suntem cuprinși de întrebări. De ce Copilul acesta S-a născut într-o iesle? De ce păstori, îngeri și magi? De ce a fost aleasă această femeie Maria, ca să devină persoana cea mai cunoscută și mult iubită din istorie?

Dar cele mai multe întrebări sunt cu privire la Copilul din scenă. Nașterea Lui a fost – cât a trecut de atunci? - acum aproximativ 2000 de ani. Isus a fost Numele Lui, și El a fost sărac. Probabil că vă aduceți aminte din trecut despre un text despre El, care spune, că acest bărbat nu a călătorit niciodată în afara patriei Lui, nu a avut nicio funcție, nici familie proprie și nu scris nicio carte. Și totuși, așa se spunea în continuare, cu toate acestea această „Viață” a lucrat mai mult decât toate armatele, flotele și împărățiile istoriei.

Este adevărat aceasta? Și dacă da – *de ce?*

În această carte mică vrem să ne ocupăm cu răspunsurile la aceste întrebări. Pentru aceasta trebuie să facem exact ce au făcut păstorii, magii și chiar Maria și Iosif. Trebuie să călătorim la Betleem. Cu toate că au trecut mulți ani și ieslea a dispărut de mult, trebuie să ne îndreptăm privirea prin negura vremii spre Copilul, căruia I s-au închinat păstorii. Noi trebuie să răspundem la toate întrebările care ne vin cu privire la acest eveniment istoric, care pentru mulți oameni înseamnă foarte mult.

Apoi, după ce am pus întrebările cu privire la acest eveniment, mai rămâne o singură întrebare: *Ce ne interesează pe noi aceasta?* Ce înseamnă Isus pentru noi? Trebuie să se vadă în viața noastră frumusețea scenei ieslei, așa cum se arăta ea pe gazonul primăriei? Sau este vorba numai de un eveniment istoric de demult, de o superstiție foarte veche, o poveste rămasă din zilele copilăriei? Trebuie să fim gata, să ne punem aceste întrebări și să dăm răspunsuri cinstit și satisfăcătoare.

Această călătorie ne va conduce la un loc îndepărtat și într-un timp, care altfel ar fi fost uitat. Trebuie să învățăm ceva despre poporul din care descindea Isus, și despre romanii, care au ocupat Israelul. Vom învăța ceva despre păstori și despre acești magi fascinanți.

Vrem să ne îndreptăm acum gândurile spre timpul de acum două milenii, spre schimbarea istorică a timpului. Este vorba de un oraș mic dintr-o provincie izolată a Iudeii. Sunt zvonuri, că acolo s-ar fi petrecut minuni într-o noapte. Ești gata să afli ceva despre aceste minuni?

Păstorii au spus: *»Heidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul«* (Luca 2,15). Privește aceasta ca o invitație pentru o călătorie deosebită spre o priveliște uimitoare, cu mult timp în urmă, în zilele împărăției romane. Ești gata pentru această călătorie?

Pentru ce profeții?

Timpul este o taină. În fiecare zi trăim în el și cu el, de aceea nu ne putem imagina o viață în afara timpului, în care să privim din exterior spre interior. Timpul trece în marș pe lângă noi, clipă după clipă, an după an. El lasă în noi urme mai multe decât lăsam noi în el.

Imaginați-vă, dumneavoastră stați la o depărtare de câțiva kilometri de un lanț de munți, care se cheamă timp. Admirați lanțul de munți maiestuoși, care se întinde de la movilele din apus și până la dealurile din răsărit. Dar dacă nu ați fi la această depărtare, dacă ați sta pe unul din munți, atunci ați putea vedea numai împrejurimile în care vă aflați.

Dumnezeu ne privește *din afara* lanțului muntos, care se numește timp. El vede trecutul, prezentul și viitorul într-o linie continuă. Și atâta timp cât noi călătorim prin această viață, de la un urcuș la altul, nu avem această perspectivă – cu câteva excepții: a bărbaților și femeilor, care sunt cunoscuți ca *profeți*.

Dumnezeu dă multe daruri uimitoare. El dă unora înțelepciune din belșug, altora le dă o inimă plină de dragoste. Și unii au primit de la El posibilitatea să recunoască contururi clare în ceața viitorului. Oamenii cu aceste daruri au fost totdeauna oameni, care au fost ascultători de Dumnezeu. De ce i-a lăsat El să vadă ceea ce va veni?

Deoarece El ne iubește și vrea să ne lase să știm, ce este înaintea noastră, fie că prin aceasta El vrea să ne încurajeze, sau să ne atenționeze. Misiunea centrală a unui profet nu este în primul rând aceea de a prezice viitorul, ci de a predica. El vorbește mai mult despre prezent, decât despre viitor.

Și cu toate acestea profeții Vechiului Testament au vorbit deseori despre un Salvator din viitor. Fiecare pagină, începând cu cartea Geneza și până la Maleahi, pare să foșnească de așteptarea încordată a venirii Sale. Cărțile Bibliei au fost scrise de mulți autori diferiți, și în diferite timpuri, și pe parcursul a multor secole. Ceea ce lega pe acești cititori și scriitori unul de altul era identitatea lor ca popor deosebit, pe care Dumnezeu l-a prețuit cu adevărat. Prin acest popor deosebit, un popor foarte mic, cu numele Israel, a vrut Dumnezeu să arate lumii dragostea Sa. Dar acest popor a trebuit să aibă parte de timpuri de durere și deznădejde. Deoarece israeliții trăiau într-unul din ținuturile înconjurate de cele mai multe lupte, ei au fost deseori atacați – de filistenii, de babilonieni și în cele din urmă de romani. Zidurile lor, casele lor și Templul au fost construite, dărâmate de dușmani și iarăși reconstruite.

În cele din urmă Israelul a devenit un popor pe moarte, plin de dezorientare și deznădejde. Pe acest fundal a început *epoca profeților*. Mulți iudei au fost duși în captivitate. Unii dintre ei și-au pierdut în exil simțul identității naționale. Mulți au devenit cinici, necredincioși și amărâți. Fiecare dorea după timpul minunat al împăraților din trecut – David și Solomon în toată slava lor.

În această situație profeții – bărbați ca Isaia, Ieremia și Mica – au chemat poporul să păstreze credința. Mesajul lor era: *așteptați un alt Împărat. El va fi cel mai mare Împărat din toate timpurile, și El va sfârși pentru totdeauna lupta noastră.*

Exact în acest moment, în care poporul avea cea mai mare nevoie de speranță, Dumnezeu a trimis purtători de cuvânt, ca să le dea gustul anticipat al unui viitor mai bun. În cuvintele și faptele profeților se găseau aluzii cu privire la un Salvator – un Împărat, care va salva pe poporul Său și îl va aduce înapoi la Dumnezeu. Pe Acesta ei l-au numit *Mesia* Cel făgăduit. Realmente sunt în scrierile ebraice mai mult de trei sute de indicii concrete cu privire la El.

Aceste indicii au fost la început enigmatice. Isaia a spus, că acest Salvator deosebit Se va naște dintr-o fecioară (Isaia 7,14). Ce copil s-a născut vreodată în felul acesta?

Și Mica a făcut o precizare, care a fost exactă și surprinzătoare. El a vestit, că Împăratul se va naște în orașelul Betleem. În profeție se spune:

»Și tu Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri

străvechi, până în zilele veșniciei» (Mica 5,2). Din aceasta rezultă, că Mesia nu va fi îngrădit de granițele timpului. El va veni din »zilele veșniciei«.

Sunt indici, care se referă la o lucrare de învățare, de vindecare și de facerea de minuni. Este vorba de un Bărbat, care va fi recunoscut public, dar care apoi va fi »disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința« (Isaia 53,3). Sunt indicii uimitoare cu privire la o răstignire din partea unui om, care nu a cunoscut astfel de execuție (Psalmul 22).

Isaia a încheiat cu cuvintele: »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți« (Isaia 53,5).

Poporul Israel putea să spera la timpuri mai bune, inclusiv la iertarea din partea lui Dumnezeu, pe care ei L-au părăsit. Împăratul care va veni va dovedi că Dumnezeu nu a părăsit niciodată pe poporul Său.

Cel mai uimitor a fost misiunea lui Mesia, care va veni. Dumnezeu a spus: »Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului« (Isaia 49,6).

Vedeți tabloul, care se conturează? Este ca și cum diferiți artiști, independent unul de altul, așează la un loc pietrele de mozaic – cu rezultatul, că fragmentele lor au constituit o capodoperă și apoi a luat naștere portretul minunat al unui Împărat, pe care noi urma apoi să-L cunoaștem ca fiind Isus Hristos.

Aproape toate din cele mai mult de 300 de profeții s-au împlinit deja (puține dintre ele se vor împlini abia în viitor).

Isus a corespuns în tot ce a fost profețit despre El. Un matematician a calculat, că probabilitatea ca o singură persoană să îplinească numai 60 din aceste profeții este de 1 la 10^{157} – aceasta este 1 urmat de 157 de zerouri.

De ce profețiile? Ele ne arată că Isus a fost într-adevăr un Om ca și noi, dar a fost Unul, a cărui »obârșie este din veșniciei«. Dacă citim profețiile, atunci vedem întreg lanțul de munți într-o panoramă care oprește respirația. Vedem un Dumnezeu minunat, care pe parcursul timpului Își duce planurile la îndeplinire în cel mai mic detaliu – cu răbdare și credincioșie. Știm, că El este un Dumnezeu în care te poți încrede, și că Isus este un Mesia, care îplinește toate speranțele noastre.

Întrebări la această temă

- Vă influențează viața, când știți, că nașterea lui Isus îplinește profeții, care au fost făcute cu sute de ani mai înainte? Cum o influențează?
- Care din cele șase profeții amintite în acest capitol este pentru dumneavoastră cea mai impresionantă? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: citiți aceste locuri pereche din Biblie, care s-au împlinit la prima venire a lui Isus: Isaia 9,6 și Luca 1,32-33; Isaia 53,12 și Matei 27,38; Zaharia 6,13 și Evrei 7,24-25.

De ce Dumnezeu a devenit Om?

La început a fost Dumnezeu, și deoarece El era Dumnezeu, El a creat.

Creația lui Dumnezeu reflectă măreția Sa. El a creat un univers cu dimensiuni infinite. El a semănat stele și galaxii. Mărima macrocosmosului corespunde complexității imense a microcosmosului atomilor și moleculelor. Dimensiunea artei sale – culoarea sa, zgomotele sale, liniștea sa – sunt reflecția bogăției puterii și dragostei Sale.

Dar Dumnezeu a vrut mai mult decât **lumi**, de aceea El a creat **ființe** – *viața*. El S-a îndreptat spre lumea Lui deosebită, pământul, și a umplut-o cu plante și animale, uriașe și foarte mici – o împărăție care se mișcă și respiră, da, chiar făpturi care gândesc, într-o multitudine de forme: copaci mamut gigantici, care au supraviețuit douăzeci de secole, și musculițe filigram, a căror viață începe într-o zi și se termină într-o zi.

Dar Dumnezeu a vrut mai mult decât **viață**, El a vrut **dragoste** – prietenie, de aceea a creat omenirea. Ea trebuia să devină încununarea lucrării Sale: un fel de viață, care trebuia să reflecte Ființa Sa. Stânci și copaci, stele și balene – toate erau minunate, dar ele nu erau copiii Lui. Bărbați și femei, așa cum El i-a creat, trebuiau să devină aparținătorii cei mai apropiați ai familiei unui Dumnezeu nemărginit, cu toate că ei erau îmbrăcați în carne și sânge. Aceasta era o prezentare nemaiauzită a părtășiei: Duhul desăvârșit, nesfârșit, care este Domnul peste toate, și creaturile mici, limitate, care se numesc oameni.

Dar întrei ei a fost numai atât timp dragoste, până copiii de pe pământ au păcătuit. Această istorisire conduce prea departe, dar adevărul este, că oamenii au ales neascultarea și au trebuit să fugă rușinați dinaintea prezenței Sale. Un alt nume pentru neascultare este *păcat*, și el a devenit obstacolul de ne trecut dintre Creator și creaturile Sale. Din momentul acela oamenii au cunoscut pe Dumnezeu, așa cum se cunoaște o rudă îndepărtată, pe care niciodată nu ai cunoscut-o personal.

În anumite momente copiii de pe pământ au bănuț cum ar putea viața să fie altfel. Un poet s-a uitat în jurul lui la lumea frumoasă și s-a gândit la cele petrecute:

»*Când privesc cerurile, lucrarea mâinilor Tale, luna și stelele, pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste.”*« (Psalmul 8, 3-5).

Distanța dintre Creatorul veșnic și copiii Lui mici, neputincioși, era prea mare. Urmarea a fost, că mulți dintre ei L-au ignorat. Cei mai buni și cei mai ascultători s-au străduit cu tot eroismul să placă lui Dumnezeu, dar caracterul omenesc recalitrant al neascultării a făcut să eșueze orice încercare.

Copiii nu aveau nicio imagine cu privire la slăbiciunea lor. Ei știau, că erau pierduți, și doreau după Tatăl, spre care îi atrăgeau toate dorințele lor. În momentele lor cele mai înțelepte și-au dat seama, că Tatăl lor de departe îi mai iubea și acum, cu toate greșelile care le-au făcut. Cu toate acestea era o dorință zadarnică, căci despărțirea a rămas. El este curat, și ei nu sunt curați. Cum puteau ei să năzuiască vreodată spre o desăvârșire, care să-i facă iarăși vrednici de El? Cum să refacă legătura cu El? Chiar dacă ar fi aruncat o scară de funie spre lună, era imposibil.

Dacă copiii au simțit așa de amară această pierdere, cu cât mai mare a fost durerea Tatălui? Ea era așa de mare, cât de mare a fost dragostea Lui. Așa cum este pentru fiecare, care are copii, așa erau copiii aceștia bucuria Lui cea mai mare. Ei L-au dezamăgit mereu, fiecare din ei, în fiecare zi, și cu toate acestea sentimentele Lui față de ei nu a devenit mai mici. El a iubit în chip desăvârșit fiecare copil, fără nicio restricție, ca și cum cel mic ar fi singurul Lui copil. De aceea Tatăl le-a dus dorul sute de ani și niciodată nu a încetat să se îndrepte spre ei. El a făcut-o pe tot felul de căi: prin măreția creației, prin darurile nemăsurate, pe care El li le-a dăruit, prin cuvântul profeților și învățătorilor. El a trimis slujitorii Lui cu o mulțime de mesaje, care în mii de feluri spuneau același lucru: „Veniți acasă, veniți acasă. Voi sunteți iubiți, acum și toată veșnicia.”

Marea problemă necesita o rezolvare. Primul pas a fost, copiii trebuiau să cunoască din nou pe Tatăl. Cum putea carnea păcătoasă să cunoască Duhul curat?

Trebuia să existe o cale, ca oamenii să poată ști cine este și ce este Dumnezeu, și astfel să poată cunoaște cum putea să fie viața. Dimensiunea acestei cunoașteri era desigur cu mult mai mare decât capacitatea lor de înțelegere. De exemplu, ei nu puteau niciodată să înțeleagă natura cerului. Ca să poată obține această înțelegere, ar fi trebuit să intre pe porțile cerului, dar aceasta era imposibil pentru ei în natura lor stricată.

Dar cerul putea să vină la ei.

Dumnezeu Însuși putea să facă această călătorie. El va putea să toarne dumnezeirea Lui în forma cărnii și sângelui și în chip de om să viziteze pământul. El putea să trăiască între oameni în toate privințele ca o ființă omenească – și totuși în același timp în orice privință să fie Dumnezeu. El a trimis deseori pe proroci, dar acum a vrut să facă ceva foarte deosebit. El a vrut să părăsească tronul, ca să locuiască între ei – ca Împărat deghizat, Domnul universului în veșmânt omenesc, Creatorul printre creaturile Sale.

Atunci toate ființele lui Dumnezeu puteau să-L cunoască. Oamenii de pe pământ puteau să vadă cum este Dumnezeu. Ei puteau să vadă credințioșia și dragostea Lui desăvârșită, dăruirea Lui totală chiar și față de aceia care sunt bolnavi sau slabi, sau au inima întunecată. Ei puteau să vadă, ce are valoare pentru El. Și în această întrupare în chip de om ei puteau să vadă un tablou desăvârșit al felului în care Dumnezeu a gândit să fie adevărata viață.

Toate acestea trebuiau să aibă loc, dacă Dumnezeu și omenirea trebuiau împăcate unul cu altul.

Domnul universului a venit în lumea aceasta. El a intrat în lumea noastră printr-o ușă numită Betleem, și prin aceasta lumea a fost schimbată pentru totdeauna.

»Și Cuvântul S-a făcut carne, și a locuit printre noi, și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr« (Ioan 1,14).

Întrebări la această temă

- În ce fel S-a revelat Dumnezeu oamenilor, înainte ca El să trimită pe Fiul Său?
- Pentru meditarea în continuare: Cum pot oamenii să primească o legătură cu Dumnezeul universului? Citiți următoarele versete, ca să cunoașteți planul lui Dumnezeu cu dumneavoastră: Ioan 3,16; Romani 3,23; Romani 6,23 și Romani 10,9,13.

De ce Maria?

Orășelul Nazaret era neînsemnat. Erau multe alte sate asemănătoare în câmpia galileeană. Cuvântul „obișnuit” se potrivea acestei localități.

Niciodată nu s-a lăudat nimeni, că el este din Nazaret. Localitatea avea mai puțin de două mii de locuitori. Romanii aveau acolo o garnizoană, ceea ce înseamnă că această localitate era pentru cei mai mulți iudei mai mult decât numai puțin necurată. Și dacă din această localitate s-ar fi ridicat o mică personalitate – de exemplu, un nou învățător convingător – atunci locul natal ar fi fost un argument împotriva lui. De exemplu Natanael a spus: »*Poate veni ceva bun din Nazaret?*« (Ioan 1,46). Acest Natanael a devenit însă mai târziu un ucenic al acestui Învățător.

Nazaret era iudaic din punct de vedere istoric, era roman din punctul de vedere al politicii de atunci și era grec prin influența culturală. Nu era mai mult decât un orășel liniștit, în care bărbații își făceau lucrul zilnic și femeile gospodăria lor. Dacă se căuta ceva palpitant, trebuia mers câțiva kilometri la *Seforis*. Acesta era un oraș, un oraș modern, care ținea pasul cu cele mai noi evoluții ale culturii grecești.

A fost Maria vreodată în Seforis? Și-a dorit ea vreodată o viață palpitantă? Nu putem spune cu certitudine că a fost așa. Ea pare să fi fost o fecioară tânără normală, într-un mic oraș normal din Galileea, care a trăit scurt timp înainte de era creștină. Aceasta însemna o viață liniștită, petrecută în lucrarea utilă făcută în familia ei și în comunitatea satului. Cum putea Maria să știe ceva despre viața care era înaintea ei? Ce a gândit ea despre sarcina divină, pe care trebuia s-o poarte, despre slăvile, pe care urma să le afle, și de pierderea, pe care mai târziu a trebuit s-o sufere?

Probabil că în această zi deosebită Maria nu a avut altceva în cap, decât numai mica ei gospodărie. Probabil că a trebuit să macine făină pentru pâinea zilnică a familiei ei. A spus ea unui frate mai mic sau unei surori mai tinere să strângă lemne pentru foc? Sau probabil a făcut ordine prin casă? A făcut curățenie, sau a luat apă cu urciorul?

Nu știm, dar putem presupune, că o temă preocupa fantezia ei. Care fată logodită, indiferent în ce timp și în ce loc, nu ar fi preocupată cu nunta ei, care în curând va avea loc?

Da, această speranță a fiecărei fete tinere urma să se împlinească în curând în viața Mariei. Ea s-a gândit mereu la tânărul ei tâmplar. Probabil că în copilăria ei s-a jucat pe câmp împreună cu Iosif. Acum erau maturi și erau gata să intre în viața celor maturi. Două perechi de părinți au aranjat o căsătorie, care urma să unească nu numai pe cei doi tineri, ci și cele două familii. Perechea a fost făgăduită una alteia, forma cea mai stabilă a logodnei. Din punct de vedere juridic însemna, că Maria era deja soția lui Iosif, cu toate că abia după nuntă aveau voie să trăiască împreună.

Înainte Mariei era o vijelie de pregătiri de bucurie, probabil cel mai frumos timp din viața unei tinere. În familie s-au făcut cadouri, bucuria și învălmășeala ceremoniei era înaintea lor, era ocazia să poarte podoabe și haine frumoase, și desigur în cele din urmă va părăsi casa părintească – un moment fericit și în același timp trist. O femeie iudaică tânără trăia în casa mirelui, și acolo începeau cei doi propria lor viață de familie.

O astfel de speranță oferă o oarecare ușurare derulării evenimentelor. Cu siguranță Maria și-a îndeplinit cu bucurie sarcinile zilnice. Erau doar ultimele ei zile ca fată tânără, nemăritată ...

Și apoi, în mijlocul zilei ei obișnuite, o singură clipă miraculoasă a zguduit normalitatea vieții ei. Un înger a stat înaintea ei, ne relatează capitolul 1 din evanghelia după Luca. Când a avut loc aceasta? Probabil că Maria a îngenunchiat la rugăciune lângă patul ei, scurt timp înaintea începerii unei zile lungi, sau poate la sfârșitul ei. Cine știe? Ce înspăimântătoare trebuie să fi fost sosirea deodată a unui mesager ceresc!

»*Și îngerul a venit la ea și i-a spus: „Bucură-te, cea căreia i s-a dat har! Domnul este cu tine”*« (Luca 1,28), a spus Gabriel – căci a fost tocmai acest înger, unul din cei mai importanți în slujba lui Dumnezeu. El a văzut spaima ei și a asigurat-o, că nu era niciun motiv de spaimă, căci el aducea o veste minunată. Dumnezeu a hotărât s-o binecuvânteze. Ea va primi un Fiu, care va fi numit Isus. El va fi Fiul celui Preaînalt și va governa poporul Său în veșnicie.

Acest mesaj s-a adâncit treptat în conștiința ei. Maria s-a gândit desigur la început la urmările practice, și nu la cele veșnice. Ea voia să știe cum putea o fecioară să devină însărcinată. Gabriel i-a explicat cu răbdare, că Duhul Sfânt va da naștere în ea în chip minunat unui Copil și că acest Copil va fi Fiul lui Dumnezeu.

Să ne imaginăm schimbarea care a adus-o aceasta în viața Mariei. Gândurile la nuntă au fost înlocuite de gândurile unei însărcinări premature. Și gândurile la o viață liniștită, obișnuită, s-au schimbat în perspectiva devenirii punctului central al unei minuni cerești neobișnuite. Nu este de mirare, că Dumnezeu a trimis pe însuși Gabriel, pentru ca ea să înțeleagă și să se pregătească în această privință.

De ce Maria? Maria însăși trebuie să se fi întrebat: „De ce mi ,s-a dat har’? De ce eu?” În realitate motivele pentru care tocmai ea a fost aleasă sunt cunoscute numai lui Dumnezeu. Dar este clar, că nu a fost o alegere la întâmplare. Cu toate că era o fată simplă de la țară, ea trebuie să fi fost ascultătoare și curajoasă – ceea ce se poate vedea. Din cântarea compusă de ea însăși (Luca 1,46-55) rezultă că ea cunoștea Sfânta Scriptură și era o femeie a credinței. Ea trebuia să fie fecioară, pentru ca slava lui Dumnezeu să se poată arăta printr-o minune. Ea trebuie să fi avut o poziție umilă, pe care a luat-o și Domnul Isus prin nașterea Sa.

Maria a fost toate acestea. Ea a înțeles voia Tatălui ei ceresc și a ascultat de El și a oferit Fiului Său un cămin, de unde El Și-a început lucrarea, care urma să devină centrul și punctul de ancorare al istoriei omenirii. În curând Copilașul va alerga cu pași stângaci după ea. Însă după un timp ea Îl va urma – pe tot drumul, până la cruce și mormânt.

Maria a fost rânduită de Dumnezeu pentru o misiune, care în cele din urmă va permite fiecăruia dintre noi să avem parte de har. Gabriel a spus: »Domnul este cu tine«, și ca urmare a acestui fapt Domnul este cu noi. În felul acesta Dumnezeu a trimis adevăratul Dar de crăciun nu numai Mariei, ci și nouă tuturor – învelit în scutece, în loc de hârtie de crăciun.

Pe nimenea nu interesa,
că femeia pe primul ei Copil năștea.
Geme, strigă și iar tace,
cum orice femeie în cazul ei face.
Un geamăt întunericul străpunge.
Copilașul neajutorat pe paie ajunge.
Moartea deja învingătoare se credea,
dar nu s-a-ntâmpat așa.
(Manfred Hausmann)

Întrebări la această temă

- Ca toate femeile iudaice, și Maria cunoștea cu siguranță profeția din Isaia 7,14. După părerea dumneavoastră, de ce cu toate acestea Maria a fost uimită, când i-a apărut Gabriel?
- Dacă citiți Biblia, sunteți dumneavoastră imediat gata să credeți și să primiți mesajul ei, așa cum a făcut Maria, sau vă îndoiiți și îl ignorați? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Ce caracterizează pe Maria în următoarele locuri din Biblie: Luca 1,27; Luca 1,28,30; Luca 1,38 și Luca 1,47?

De ce cântarea Mariei?

Imaginați-vă că tocmai ați primit vestea cea mai bună a vieții dumneavoastră. Imaginați-vă, că este vorba de o onoare personală, pe care nici în visele dumneavoastră cele mai ciudate nu v-o puteți imagina.

Cum ați reacționa? Ce ați face? Cui i-ați spune?

Maria, o fată dintr-o casă simplă, aștepta deja ziua ei cea mai mare – nunta ei. Și fără nicio presimțire, fără nicio atenționare, fără nicio pregătire, vede un înger înaintea ei. *Și ce veste a adus Gabriel?*

El i-a spus, că Dumnezeu i-a dat har și că El este cu ea. Aceasta a avut loc într-un timp în care se considera că Dumnezeu nu se mai face cunoscut. Se pare că nu mai exista niciun profet. Romanii au cucerit Iudeea. Să auzi într-o astfel de situație că Dumnezeu era prezent, era o veste ciudată.

Și apoi Gabriel i-a dat cea mai uimitoare informație: prezența lui Dumnezeu va pricinui nașterea unui Copil, care era propriul Lui Fiu. Aceasta trebuia să aibă loc, cu toate că Maria era încă fecioară.

Între timp a avut loc o minune legată cu aceasta: ruda Mariei, Elisabeta, mai în vârstă și fără copii, a rămas însărcinată de la bărbatul ei. Îngerul a făcut cunoscut toate acestea.

Probabil că cei mai mulți dintre noi s-ar fi felicitat cu mândrie stând în fața oglinzii. Probabil că ne-am fi gândit, care au fost însușirile noastre deosebite, care au fost decisive pentru alegerea făcută de Dumnezeu, și am fi tras concluzia, că Dumnezeu a făcut o alegere bună. Așa este natura omenească.

Dar Maria a exprimat numai simpla ei ascultare: *»Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul Tău!«* (Luca 1,38).

Maria și-a luat probabil mai multe zile, ca să lase această veste, care i-a zguduit viața, să lucreze asupra ei, căci citim despre prima ei reacție, că a avut loc *»în zilele acelea«*. Maria a făcut singurul lucru înțelept: ea s-a grăbit să se ducă la ruda ei, care de asemenea aștepta un copil. Elisabeta locuia la o depărtare de aproximativ cinci zile de mers pe jos, probabil în munții din jurul Ierusalimului.

Când a văzut, că Maria a venit în vizită, Elisabeta a salutat-o cu o bucurie care dovedea, că ea avea cunoștință de lucrarea lui Dumnezeu. Maria, care a așteptat multe zile să se poată în sfârșit destăinui cuiva, și-a exprimat și ea bucuria. Și noi învățăm o mulțime de lucruri despre Maria, prin forma în care ea își exprimă această bucurie.

Maria și-a înălțat glasul într-o *cântare de laudă* pentru Dumnezeul minunat. Această cântare a fost prețuită de-a lungul istoriei și se numește „Magnificat”, ceea ce înseamnă: „Ea înalță”. În traduceri mai vechi ale Bibliei primele cuvinte sunt: *»Sufletul Meu preamărește (înalță) pe Domnul.«* Și aceasta a și făcut ea. Când noi înălțăm ceva, atunci îl facem mare. Maria era plină de bucurie, să fie la ruda ei, care evident era așa de apropiată de ea ca o soră, dar ea a dedicat acest moment al întâlnirii ei glorificării lui Dumnezeu.

Noi citim cuvintele Mariei și ne întrebăm, cum a putut o fată obișnuită să găsească spontan astfel de cuvinte potrivite. Dar taina este aceasta: Maria cita din Psalmii ei iubiți, pe care îi găsim în Vechiul Testament. Se vede clar, că aceștia erau în inima ei. Este evident, că cântarea ei este inspirată din cântarea Anei, o altă femeie din istoria iudaică, care a devenit în chip minunat mamă (compară cu 1 Samuel 2,1-10). Copilul Anei, Samuel, a devenit unul din cei mai mari profeți ai lui Israel.

Această cântare arată că Maria s-a gândit și la persoanele mari ale istoriei biblice. Ana a fost probabil una din eroinele ei – o femeie, care a închinat Domnului pe copilul ei încă nenăscut și care apoi l-a încredințat de bună voie preotului Templului. Ce jertfă! Va veni timpul, când Maria va găsi propriul ei Copil în Templu. Atunci își va da seama cât de greu este pentru o mamă să încredințeze fără rezerve pe copilul ei lui Dumnezeu. Dar și în această situație Dumnezeu a

întărit această femeie tânără, căreia El i-a încredințat pe singurul Lui Fiu. El o pregătea deja acum pentru încercările care urmau să vină peste ea.

Mulți dintre noi ar fi făcut cu plăcere cunoștință cu Maria. Noi am vrea să știm mai mult despre gândurile ei. Dar ea ne face cunoscut mai mult pe Domnul ei, decât pe sine însuși. În Magnificat ea face o schiță minunată a caracterului Tatălui ei ceresc iubit:

De exemplu, ea compară mărimea Lui cu micimea ei: »*A privit la starea smerită a roabei Sale*« (Luca 1,48).

Ea se ocupă cu perspectivele mari ale lucrării lui Dumnezeu în istorie: »*Și îndurarea Lui este din generații în generații, pentru cei care se tem de El*« (Luca 1,50).

Ea vede mai dinainte temele pe care Copilul ei le va face să devină realitate trei decenii mai târziu: »*I-a dat jos pe cei puternici de pe tronuri și i-a înălțat pe cei smeriți*« (Luca 1,52).

Ea laudă pe Dumnezeu pentru credincioșia Sa și pentru harul Său: »*L-a ajutat pe Israel, slujitorul Său, ca să-și aducă aminte de îndurare*« (Luca 1,54).

Ultimul ei cuvânt - *veșnicia* – este la locul potrivit (Luca 1,55). Ca și multe alte cântări de laudă, cântarea Mariei depășește limitele spațiului și timpului – Tatăl ei ceresc nu este numai Domnul lumii *ei*, ci al lumii întregi; El este nu numai Domnul timpului *ei*, ci al întregii istorii a omenirii. Ea are caracteristicile unui om, care a petrecut timp îndelungat împreună cu Dumnezeu, Cel care schimbă pe toți cei care se întâlnesc cu El.

Pentru ce cântarea Mariei? Se poate imagina foarte ușor călătoria Mariei la prietena ei cea mai intimă, care și ea la rândul ei aștepta un copil minunat. În călătoria obositoare, pe care a făcut-o probabil sub protecția unei caravane, Maria a avut timp să se gândească la bunătatea lui Dumnezeu și la rolul, la care Dumnezeu a ales-o în istoria omenirii. Cu siguranță a petrecut un timp în rugăciune și trebuie să-și fi amintit Psalmii de laudă, pe care i-a învățat pe de rost. La începutul unei călătorii uimitoare – una, pe care niciodată o altă femeie nu o va face – Maria a fost deplin conștientă de situația ei. Ea știa – și a exprimat aceasta în cântarea ei -, că Dumnezeu are mijloace nelimitate la dispoziție. Puterea Lui a făcut, ca toate lucrurile să fie posibile, și dragostea Lui face ca orice povară, pe care noi o avem de purtat, să fie ușoară.

Întrebări la această temă

- Dacă ar trebui să compuneți o cântare, ca să lăudați pe Domnul, ce I-ați spune?
- Cum ați reacționa la o laudă neașteptată sau la un eveniment, care vă surprinde și vă înfricoșează?
- Pentru meditarea în continuare: Comparați 1 Samuel 2,1-10 cu cântarea de laudă a Mariei. Ce observați?

De ce Iosif?

Cele mai multe informații, pe care le avem cu privire la Crăciun, le primim prin penița a doi bărbați: Luca și Matei. Acești autori au vrut să rețină istoria minunată, la felul cum a venit Isus în lumea aceasta. Imaginați-vă, cât de puțin am putea noi să înțelegem și să onorăm evenimentele, dacă nu ar fi fost cineva care să rețină istoria minunată cu privire la Betleem, la păstori, la magi, la casa de poposire, la staul!

Fără relatările despre primii ani ai lui Isus, nu am ști aproape nimic despre Iosif, tatăl adoptiv liniștit, care a protejat copilăria Mântuitorului lumii. Desigur Dumnezeu a vrut, ca noi să aflăm aceste detalii. De aceea El a trimis pe acești doi bărbați cu relatările lor pe fundaluri diferite și cu scopuri diferite.

Luca, de profesie medic, a vrut să relateze cu exactitate (Luca 1,3) despre viața lui Isus și despre începuturile Adunării. El a scris cele două volume ale lucrării sale, *Evanghelia după Luca* și *Faptele Apostolilor*, pentru lumea *greacă*. Luca are în mod deosebit în atenție femeile din viața lui Isus. Când citim istoria nașterii din evanghelia sa, cunoaștem amintirile personale despre Maria.

Matei, dimpotrivă, scrie în mod deosebit cititorilor săi iudei, în mod deosebit cum Isus a împlinit vechile profeții. Așa se explică faptul, că el accentuează rolul lui Iosif – al patriarhului familiei – căci iudeii erau un popor patriarhal. Și este o fericire, că Matei a notat aceste amintiri prețioase, căci Iosif a murit la puțini ani după aceea. Indiferent de cât de mult a trăit el, el și-a petrecut viața în slujirea deosebit de prețioasă pentru Dumnezeu și pentru istoria omenirii. El este cel uitat al celei mai mărețe istorii, care a fost povestită vreodată, și se merită să-ți iei puțin timp, ca să-ți aduci aminte de el.

Iosif era tâmplar (grecește: „tekton” = tehnician constructor) și ca atare probabil un om dotat cu spirit practic. Cu siguranță a lucrat cu plăcere cu lemnul și cu piatra și savura satisfacția de a fi construit ceva stabil și folositor. Ne putem imagina, că el, ca și Maria, a dus o viață ordonată și simplă. Și-a practicat meseria, și-a păstrat un nume bun în oraș, va fi mers la sinagogă și și-a educat familia.

Cu siguranță viața lui Iosif s-a desfășurat exact în această direcție, atunci când s-a pregătit pentru nunta sa. În cultura iudaică, mirele era (nu ca la noi) punctul central al nunții. Iosif trebuie să se fi bucurat de sărbătoare și de viață, de momentul când va lua pe Maria la el în casă și împreună cu ea va avea copii. Tâmplarul a construit la o viață solid clădită. *Și apoi el a avut un vis.*

În mod remarcabil în viața lui Iosif au fost două visuri. Primul vis l-a avut în timpul unei întristări și umiliri îngrozitoare. Iosif a observat șocat și neîncrezător sarcina logodnicei lui. Se aștepta de la Maria, ca ea să intre în căsnicie ca fecioară. Să devii mamă înainte de a te căsători era un scandal public. Oricine ar fi presupus în mod greșit, că Iosif era tatăl. Dar Matei ne relatează, că Iosif a vrut să desfacă logodna pe ascuns – o reacție înțeleaptă, îndurătoare, într-o astfel de criză. El era cu înclinații practice, dar și sensibil.

Dar un înger l-a învățat într-un vis, să rămână credincios Mariei. *»Iosife, fiul lui David«, a spus îngerul, »nu te teme să iei pe Maria, soția ta, pentru că ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Și ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale«* (Matei 1,20-21).

Matei spune în versetul următor, că acestea au avut loc *»ca să se îplinească ce a fost spus de Domnul prin profet«*. Dar Iosif nu era obișnuit să se gândească la vechile suluri prăfuite ale Scripturii. Să ne imaginăm, cât de greu a fost pentru el, să accepte situația complet schimbată, pe care Dumnezeu i-a pus-o în față. El nu a văzut numai un înger – el l-a văzut în *vis*. Un tâmplar bun vrea însă să înțeleagă; el vrea ceva, pe care poți să-l apuci cu mâna. El dorește ordinea, calculul și rezultatul, al cărui utilitate este verificabilă. Lumea lui este hotărâtă acum prin ceva, care (încă) nu se poate apuca.

Dacă va fi cu adevărat așa, că acest Copil este realmente Mesia, atunci aceasta le va deveni în curând tuturor clar, aceluia care probabil acum râd și batjocoresc. Dar cum să crească Iosif pe viitorul Împărat? Și cu ce femeie se căsătorește el de fapt?

În viitor vor fi și mai multe visuri pentru Iosif: că el va trebui să fugă cu familia lui în Egipt, că el va trebui să revină și în cele din urmă, că acasă în Nazaret va putea să aibă o viață nouă de familie, unde Copilul va fi în siguranță. Bărbatul, care lucra cu materiale de construcție solide, a devenit omul visurilor și al soartei. Bărbatul, care s-a bucurat de urmașul lui propriu, a primit chemarea să fie tată adoptiv.

Dar această complicație a adus cu sine și avantaje. Copilul, care a crescut sub îngrijirea lui și care ca și el urma să devină un tâmplar iscusit, merita orice sacrificiu. Astăzi cunoaștem numele lui Iosif din cauza credincioșiei și ascultării lui, cu care a împlinit orice indicație, pe care i-a dat-o Dumnezeu. Cu Maria și Iosif, Dumnezeu a ales singura pereche din această lume, căreia El a vrut să le încredințeze pe Fiul Său scump.

Iosif era un om liniștit. Când, de exemplu, au venit magii în vizită, nu auzim niciun cuvânt din partea lui. Dar el era un bărbat credincios, de nădejde și practic, care a slujit de model nu numai Copilului, care i-a fost încredințat, ci tuturor, care în mod nespectacular sunt ascultători de Dumnezeu.

De ce Iosif? Ca să-și împlinească planul, Dumnezeu a folosit un tâmplar. El a avut nevoie de un bărbat, care era tare, consecvent și practic, dar care totodată a reacționat sensibil la vocea lui Dumnezeu. El a avut nevoie de cineva, care în liniște să fie alături de o fecioară, care va deveni ținta batjocoririlor, dar care totuși va purta în trupul ei Nădejdea lumii. Iosif era tare, dar milos. El a fost în stare să conducă expediția oboșitoare la Betleem, și mai târziu în Egipt, și să iubească pe mama lui Isus și s-o încurajeze. Iosif a fost în casă învățătorul, care a învățat pe Isus primele lecții din Legea lui Dumnezeu. Și în Ierusalim, când Tânărul avea doisprezece ani și a devenit clar, că descendența Sa o datorează unui alt Tată, atunci Iosif a fost bărbatul care s-a retras smerit și liniștit și a lăsat lui Dumnezeu întâietatea.

Întrebări la această temă

- Ați fost vreodată dezamăgit sau lezat de cineva, pe care l-ați iubit și în care v-ați încrezut? Cum ați reacționat?
- Este cineva în viața dumneavoastră, pe care l-ați tratat în așa fel, ca și cum l-ați fi uitat? Ce ați putea face astăzi, ca să schimbați aceasta?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Matei 1,18-2,23 și notați ce a făcut Iosif după fiecare indicație, care i-a fost dată.

De ce a venit Isus exact în momentul acela?

Imaginați-vă următorul scenariu: Un suveran mondial plănuiește să încredințeze unui bărbat îndeplinirea unei misiuni deosebit de urgente. Soarta lumii depinde de succesul acestei operații. De aceea comandantul se gândește detaliat și strategic cu privire la planul său. Nimic nu trebuie lăsat pe seama hazardului, fiecare detaliu trebuie bine gândit.

Suveranul nu vrea să trimită numai pe candidatul său desăvârșit în această misiune a sa. El trebuie să decidă, *unde* să plaseze omul său, *cum* îl duce acolo și *ce țeluri* trebuie obținute. Și în afară de aceasta contează respectarea desfășurării exacte în timp a evenimentelor (timing). Dacă misiunea startează prea devreme, sau prea târziu, totul este pierdut.

Suveranul mondial ultimativ – acela, care stă cu adevărat deasupra de tot – a plănuit o astfel de misiune. Lumea dirija distrugerea din interior, deoarece omenirea, fiecare om în parte este rob al păcatului. Bărbați și femei erau în război cu ei înșiși și unii cu alții.

Răspunsul lui Dumnezeu la situația noastră lipsită de orice speranță se poate cel mai bine rezuma cu următoarele cuvinte: »*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața viața eternă*« (Ioan 3,16). Isus a fost nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Trimisul special al lui Dumnezeu, ca să salveze lumea pierdută. Ca să ducă această misiune cu succes, acest Om a trebuit să aducă o jertfă enormă.

Nu sunteți și dumneavoastră de părere, că Dumnezeu, care a cunoscut prețul, S-a gândit bine la orice detaliu în planificarea acestei operații? El a trimis pe singurul care era capabil pentru această misiune, și ea a reușit în sigurul fel în care era posibil să reușească: prin moartea și învierea lui Isus. Dar care a fost situația cu timing? Putea Dumnezeu să trimită pe Fiul Său mai devreme sau mai târziu? Un verset din Biblie exprimă foarte frumos acest gând: »*Când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său*« (Galateni 4,4). Cu alte cuvinte: condițiile pe locul acțiunii, pământul, erau ideale. Dar de ce? Ce s-a petrecut în imperiul roman, că timpul era așa de favorabil pentru venirea lui Isus?

Romanii înșiși sunt o parte a răspunsului. Pentru prima dată în istorie toată regiunea Mării Mediterane era o unitate politică. Alexandru cel Mare al Macedoniei a fost primul, care a unit multe popoare în imperiul grec, dar romanii au creat condiții, care au oferit infrastructura necesară. Ei au construit renumitele străzi romane („toate drumurile duc la Roma”). Mesagerii puteau să călătorească în siguranță și repede pe ele. Apostolul Pavel și primii misionari au folosit această rețea de drumuri. Și călătoriile cu vapoarele s-au „dezvoltat”. Egiptul și Italia, Siria și Spania – multe națiuni își împărțeau „porturile maritime” mult frecventate, cărora le aparținea și Marea Mediterană. În felul acesta călătoriile cu vaporul erau un alt mijloc pentru răspândirea în apropiere și în depărtare a mesajului despre Hristos.

Exista de asemenea și *Pax Romana* – pacea romană, care a durat din anul 27 înainte de Hristos și până în anul 180 după Hristos. Isus s-a născut în generația în care a început această pace. Aceasta a avut ca urmare o stare relativ liniștită în sudul Europei, în Asia Mică, în Orientul Apropiat, Egipt și Africa de Nord. Într-un oraș ca Ierusalimul, de exemplu, a fost permis iudeilor să-și practice credința și să-și păstreze obiceiurile. Romanii au fost foarte toleranți în lucrurile religioase – atâta timp cât nu se creau probleme și iudeii plăteau impozitele de pedeapsă – *Fiscus Judaicus*.

Stabilitatea și toleranța relativă au deschis lumea pentru răspândirea ideilor noi, străzile și căile maritime serveau răspândirii rapide și efective a acestor idei. Dar a mai fost și un alt factor cheie: limba.

Romanii au preluat controlul asupra unei părți mari a lumii cunoscute, dar într-o anumită privință au fost puși în umbră de înaintașii lor greci: aproape pretutindeni oamenii au vorbit în timpul acela și după aceea ani mulți *limba greacă*. Greaca elenistă a fost una din limbile cele mai frumoase și cu cea mai mare putere de expresie, care au existat vreodată în lume. Ea a devenit un vehicul ideal, ca să transmită omenirii gândirea și viața creștină. Ar fi învățat lumea *limba*

ebraică, ca să verifice afirmațiile lui Isus? Este greu de imaginat așa ceva. Dar limba mondială greacă din timpul acela a creat posibilitatea apostolului Pavel, și altora, să călătorească prin multe țări și să aducă oamenilor vestea bună a Evangheliei, fără să fie nevoie de traduceri obositoare.

Dacă am ținut seama de toți acești factori, ne rămâne totuși încă o improbabilitate. În fond exista în lumea din primul secol multe alte idei. Toate erau spre binele străzilor romane, a *Pax Romana* și limbii greacă. Dar nicio altă idee nu a fost în stare să facă să se clatine marele imperiu din istoria omenirii.

Imaginați-vă: Un Învățător ciudat dintr-un sat al unei țări subjugate a schimbat lumea – după moartea Sa. În ziua executării Lui, cea mai mare parte a ucenicilor Lui L-au părăsit. Dar în timpul unei generații El a fost onorat în multe alte țări. În timp de trei secole, credința Sa a devenit învățătura oficială în imperiu. Și astăzi milioane de bărbați, femei și copii urmează pe același Învățător, care a fost executat ca făcător de rele.

Isus a venit cu adevărat în momentul perfect, dar El a adus și mesajul perfect. El a adus speranță și lumină. Într-o lume, guvernată de sabie, El a vorbit despre pacea desăvârșită. Într-o lume a brutalității și răzbunării, El a vorbit despre faptul, că trebuie să ne iubim dușmanii. Într-o lume a morții, El a oferit speranța unei vieți noi – acum și dincolo de mormânt. Romanii stăpâneau prin puterea groazei și au pregătit o cruce, care să-și îndeplinească funcția de ucidere cu efecte inimaginabil de crude. Isus a acceptat această cruce, I S-a supus și a făcut din ea puntea de trecere de la suferința de pe pământ la bucuria cerului – și această punte, a arătat El clar, era și pentru aceia care L-au prigonit.

Acesta era un mesaj, ca să cucerească lumea. La momentul fixat de Dumnezeu, exact în momentul acela, când adevărul și dragostea Sa puteau să se răspândească cu cea mai mare eficiență, a venit Isus, ca să aducă mesajul cel mai radical și cel mai minunat, care a fost oferit vreodată. Ceea ce a început într-un staul în micuțul Betleem urma să definească din nou istoria – la timpul desăvârșit și pentru totdeauna.

Întrebări la această temă

- Ați neglijat vreodată, să planificați o întâlnire importantă sau să vă pregătiți pentru o misiune sau un examen? Care a fost urmarea?
- Ce ați învățat nou în acest capitol cu privire la planul detaliat al lui Dumnezeu cu privire la istoria crăciunului?
- Pentru meditarea în continuare: Galateni 4,4 se referă la întruparea Lui Isus ca Om, Galateni 4,5-7 ne spune mai multe despre planul lui Dumnezeu. Citiți aceste versete și notați și alte detalii ale planului lui Dumnezeu cu privire la trimiterea Fiului Său pe pământ.

De ce copilașul lui Elisabeta și Zaharia?

Pentru poporul Israel era un mare privilegiu să aibă copii și să-i crească. În privința aceasta ei erau ca și cei mai mulți dintre noi. Atunci era greu să se înțeleagă sterilitatea. Mulți credeau, când cuiva îi lipsea binecuvântarea lui Dumnezeu cu privire la copii, că el a făcut ceva greșit. Și degetul acuzator era îndreptat de cele mai multe ori spre femeie. Ea era suspectă de păcate ascunse, și atâta timp cât nu avea copii, ea trebuia să fie vinovată.

Este greu să ne imaginăm inima unei femei singuratice, neînțeleasă și frustrată, care în timpurile biblice ar fi dorit cu plăcere să aibă un copil. „Ce am greșit, Doamne? De ce nu-mi descoperi păcatul, ca să pot să-l ispășesc?”

Elisabeta, care trăia în apropiere de Ierusalim, trebuie să se fi rugat aceste cuvinte cu multe lacrimi în numeroasele nopți nedormite. Bărbatul ei Zaharia era la urma urmei preot. Prin aceasta problema ei a devenit și mai evidentă. Se bârfea despre femeia unui preot, care nu a găsit har în ochii lui Dumnezeu. Cât de mult trebuie să-și fi dorit Elisabeta o fiică, care putea să-i ajute în gospodărie și pe care într-o zi o va vedea mireasă. Zaharia își dorea desigur, ca orice tată, un fiu.

Dar dorința a rămas neîmplinită și rugăciunile neascultate. Dumnezeu a tăcut și leagănul a rămas gol. Anii au trecut și zilele părului cărunt și oaselor obosite se apropiau fără oprire. Perechea a renunțat deja demult la speranța după copii, când pe neobservate pentru ei a venit timpul marelui eveniment, la care ei trebuiau să ia parte. Luca începe evanghelia sa referitoare la istoria lui Hristos, nu cu Maria și Iosif, și nici cu Irod, ci cu această pereche.

Preotul Zaharia era în Templu și ardea tămâie înaintea Domnului, când deodată a trebuit să se întrebe, dacă nu cumva visează ziua. Acolo, la dreapta altarului tămâierii, stătea un înger! El s-a speriat, așa cum au făcut întotdeauna oamenii, care s-au întâlnit cu îngeri.

Vizitatorul a revelat noutăți, care erau prea minunate, ca să poți să ți le imaginezi. Dumnezeu voia să răspundă perechii la rugăciunile ei de mulți ani, dându-le un copil. Mai mult chiar, urma să fie un copil, care va echilibra toți anii de necaz și dorință. El va deveni un copil deosebit, un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu - *»umplut de Duh Sfânt chiar din pântecul mamei sale«* (Luca 1,15).

Aceasta era mai mult decât remarcabil. Au trecut mai multe sute de ani, fără să fie un profet al lui Dumnezeu, și acest copil să fie umplut cu Duh Sfânt chiar din pântecul mamei!

Este posibil, ca preotul să fi căzut tremurând pe genunchi, inundat de lacrimi. Îngerul a descris foarte precis viitorul copilului. Maria și Iosif nu au aflat prea multe lucruri despre Copilul lor.

Mai întâi, așa spune îngerul, mulți oameni se vor bucura împreună cu părinții – o compensare întârziată după atâția ani de separare socială. Copilul se va numi Ioan, și el va primi puterea și duhul lui Ilie, cel mai impresionant profet al lui Israel, și el va aduce pe mulți israeliți înapoi la Dumnezeu, pe care ei L-au uitat. El va întoarce *»inimile părinților spre copii«* (Luca 1,17). Și înainte de toate, el va pregăti calea Domnului care va veni, așa cum a profetizat Isaia.

Noi îl cunoaștem ca *Ioan Botezătorul*.

Însă după aceea Zaharia trebuie să se fi îndoit deodată de vestea bună. Cum să aibă aceasta loc? Ca preot cunoștea profetiile cu privire la un Om ca Moise, unul, care trebuia să vestească prezența lui Mesia între oameni. Dar lui îi lipsea credința. El a întrebat, cum putea să fie posibil așa ceva.

Atunci îngerul și-a descoperit identitatea. Era Gabriel, care stă înaintea tronului lui Dumnezeu – Gabriel, care a vizitat atât pe Daniel și care va vizita și pe Maria. Și ca o pedeapsă ușoară pentru îndoiala lui, el a paralizat limba preotului, așa că din momentul acela și până la împlinirea cuvintelor îngerului el nu a mai putut vorbi. Pentru prima dată Zaharia avea de comunicat ceva important – și nu putea să rostească nici un cuvânt!

Vă puteți imagina amestecul de bucurie și frustrare, atunci când s-a întors înapoi la Elisabeta? Luca ne spune, că soția lui a fost surprinsă, când a rămas însărcinată: *»Domnul mi-a ridicat rușinea dintre oameni«* (Luca 1,25).

Ea era la începutul ultimei treimi a însărcinării ei, când îngerul a făcută o altă vizită pe pământ, de data aceasta a întâlnit pe Maria. Odată cu vestirea lui Isus, Gabriel i-a spus Mariei, că și ruda ei Elisabeta are vești bune: soarta celor doi copii va și legată una de alta. La amândoi era vorba de nașteri minunate, în ambele cazuri era împlinirea cuvintelor din vechime. Altfel decât Zaharia, Maria a crezut vestea uimitoare a îngerului.

Când a venit Maria, ca să fie îmbrățișată de ruda ei, copilul a sărit de bucurie în Elisabeta. Maria a cântat un Psalm de laudă, citând pe Ana, o mamă renumită, care după mulți ani de lacrimi multe și fără copii a născut un profet. Maria și Elisabeta s-au bucurat de harul minunat și s-au ținut strâns una în brațele celeilalte. Vestea Mariei a fost mai mare – ea a descoperit, că Fiul lui Dumnezeu va veni. Dar și vestea Elisabetei era minunată, căci ea descoperia, că mesagerul Fiului lui Dumnezeu se va naște în curând – acela, pe care Dumnezeu l-a ales ca lumina care lucește, pentru ca el să conducă oameni la Isus, Lumina Lumii.

Când s-a născut copilul, Zaharia și-a recăpătat glasul. El a compus o cântare, care se aseamănă cu aceea a femeilor. Mai târziu urma să se compună un alt cântec despre Ioan. Dar de data aceasta cântecul venea de la Isus. El a numit copilul minunat al Elisabetei și al lui Zaharia: *»cel mai mare dintre oameni«* (Matei 11,11) și *»mai mult decât un profet«* (Luca 7,26-28).

Preotul cu credință slabă și soția lui ne arată că Dumnezeu aude rugăciunile noastre. Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său, și El pregătește drumul pentru ceva, care este mult mai minunat decât ne putem noi imagina. Și El răsplătește chiar și credința cea mai slabă.

Întrebări la această temă

- Ce lucru vă doriți, care este aparent în afara oricărei raze de acțiune? Vă străduiți, să puteți realiza totul în lume, sau sunteți gata să renunțați?
- Ați trăit vreodată timpuri, în care v-ați îndoit de făgăduințele lui Dumnezeu? Cum ați rezolvat această problemă?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Geneza 18. Acolo găsim o altă relatare despre un copil făgăduit, care a venit în chip minunat pe lume. Cum au reacționat părinții în această relatare?

De ce Betleem

Betleem a fost un oraș „gazdă” în istoria Crăciunului, un eveniment, pe care lumea abia l-a observat și care totuși a influențat și încă va mai influența soarta fiecărui om în parte. Așa cum a exprimat odată Ralf W. Sockman: „Balamaua ușii istoriei trebuie căutată la ușa staulului din Betleem.”

Noi ne imaginăm o noapte liniștită. Dar să ne gândim, că toate casele de poposire au fost pline și cu siguranță pe străzi s-a sărbătorit. Noi ne imaginăm un orașel liniștit, însă Beteemul avea o preistorie agitată.

Biblia ne relatează, că în Betleem, de exemplu, a fost înmormântată **Rahela**, soția iubită a lui Iacov. Ea a murit în mod tragic în patul copilului, când s-a născut Beniamin, fratele iubit al lui Iosif.

La o altă cotitură a pașilor dispăruți ai istoriei găsim pe **Rut**, a cărei relatare este scurtă, dar foarte mișcătoare. Două văduve – Rut și Naomi, soacra ei – au părăsit o țară străină (Moab), ca să se reîntoarcă în orașul mic, în care a locuit odinioară Naomi cu soțul ei – *Betleem*.

Acolo le-a mers bine, și Rut a putut să se recăsătorească. În cartea Rut, capitolul 4, oamenii au binecuvântat pe Rut și pe noul ei soț. Ei au comparat-o cu Rahela și s-au rugat, ca urmașii ei să ajungă renumiți.

Aceste rugăciuni au fost ascultate într-un fel, în care acești oameni niciodată nu au putut să viseze.

Din această localitate mică va veni cel mai cunoscut viteaz al lui Israel. Profetul **Samuel** a ajuns la Betleem în căutarea unui împărat viitor, așa cum vor face magii multe secole mai târziu. Cartea 1 Samuel relatează cum profetul a ajuns în casa lui Isai și a privit cu atenție la rând pe fiecare din bărbații tineri. Alegerea lui a căzut potrivit voinței lui Dumnezeu asupra lui **David**, tânărul păstor, cel mai puțin probabil dintre toți. El, așa a vestit Samuel, a fost materialul de bază pentru un împărat popular. Aici era unul, care mai târziu sub denumirea »*om după inima lui Dumnezeu*« trebuia să devină împărat. Din păstor de oi conducător de stat? Ce carieră uimitoare?

În timpurile rele, bătrânul împărat a trebuit să privească cum dușmanul de moarte al lui Israel, filistenii, au instalat o garnizoană în iubitul său Betleem. Când David și-a dorit apă din fântâna din Betleem, o trupă dintre vitejii lui curajoși a pătruns printre dușmani, ca să fure apă de băut pentru el – ca apoi să-l vadă cum el varsă această apă ca jertfă pentru Dumnezeu.

Însă fiecare iudeu, care cerceta scrierile profeților, se lovește de cel mai mare indiciu. În cartea Mica se găsește profeția uimitoare: »*Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității*« (Mica 5,2).

Betleem, Efrata – două nume, două înțelesuri. Betleem înseamnă „Casa pâinii”. Isus Însuși se va numi mai târziu »*Pâinea vieții*«, și El a spus: »*Eu sunt Pâinea vie, care S-a coborât din cer*« (Ioan 6,51). Ce loc mai potrivit ar fi fost pentru El decât ieslea din Betleem – o troacă în „*Casa pâinii*” -, ca să meargă în această lume?

Și ce are a face cu al doilea nume? *Efrata*, un nume mult mai vechi al orașului, înseamnă „*fertilitate*”. *Efrat* este un verb, care înseamnă „*a fi roditor*”. Și iarăși ne amintește Copilul din Betleem de locul Său natal, prin aceea că spune: »*În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenicii*« (Ioan 15,8).

Pentru toți cei care citeau vechile scrieri și se gândeau la gândurile veșnice ale lui Dumnezeu, se intensificau indiciile mesianice spre acest loc purtător de istorie. Acest Betleem trebuia păstrat în atenție! De aceea rabinii și învățații au avut pe parcursul istoriei atenția permanent îndreptată spre Betleem. Dar cine a luat seama la meseriașul simplu și logodnica lui, care în acea noapte uimitoare, obosiți, au găzduit în oraș? Cine a bănuit, că prin sosirea lor, lumea va fi schimbată pentru totdeauna?

Probabil că acesta este motivul pentru care noi ne imaginăm Betleemul ca un orășel în afara timpului, în care se găsește permanent o noapte liniștită presărată cu stele. Noi știm că în casa de poposire locală era loc pentru oricine, numai pentru »Împăratul născut de curând« nu era. Nici măcar o perină nu a fost dată Aceluia care într-o zi va da tot ce are pentru oameni. Dar noi nu putem să fim așa de răi față de hangiu și față de cei ce adunau impozitul – este un eveniment de bucurie.

Căci într-un colț uitat al unui orășel uitat, într-o țară uitată, auzim deodată vestea de neuitat: »Astăzi vi s-a născut Mântuitorul!« În »Casa pâinii« a fost dată Pâinea vieții pentru toată omenirea. În orașul fertilității a venit cineva pe lume, care a adus roada dulce a cerului. Și în locul, de pe care odinioară un împărat însetat a dorit să bea, va țâșni o fântână de apă vie pentru oameni. Cel care a adus această jertfă a spus: »Cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă« (Ioan 4,14).

De ce Betleem? De ce inima ta sau inima mea? Atât orașul cât și sufletul au o istorie plină de schimbări și sunt la fel de însetate. Tot așa de liniștit, cum a venit Copilul în acest oraș al orașelor, dorește Isus să vină în inima fiecăruia dintre noi.

Întrebări la această temă

- Există un loc deosebit de care se leagă istoria familiei dumneavoastră? Ați fost în ultimul timp acolo?
- Ce alte evenimente importante au avut loc în Betleem, despre care relatează capitolul nostru?
- Pentru meditația în continuare: Citiți 1 Samuel 16,1-13. Enumerați trei lucruri care au avut loc în Betleem, potrivit cu această istorisire.

De ce nu a fost loc în casa de poposire?

Betleem era un orășel micuț, în care nu se petreceau multe lucruri. Era puțin mai mult decât o suburbie a capitalei înfloritoare și receptivă de tot ce este în lume, **Ierusalim**. Era mai puțin ținta călătoriei și mai mult un loc de poposire pe un drum de acces. El era situat la aproximativ 8 km depărtare de marele oraș, unde prezența lui Dumnezeu locuia în Templu. În orice caz, aproximativ într-o oră de mers pe jos se găseau locuri de găzduire mai bune. Fiecare voia să vadă Ierusalimul – îl dorea prea mult, ca să rămână mult timp într-o suburbie.

Dar acum cezarul a dat ordin să se facă recensământul populației, și toți israeliții care se trăgeau de pe linia împăratului David au fost repartizați să se anunțe în locul natal Betleem. Timpul lui David, cele mai minunate zile ale lui Israel, erau cu aproximativ o mie de ani în urmă și marea familie a împăratului mort cuprindea deja aproape un popor mic.

De ce trebuia imperiul roman să se ocupe cu recensământul unui popor cucerit? Deoarece, așa cum probabil v-ați dat seama, era vorba de bani. Cezarul avea interese mari, ca prin evaluări precise ale impozitului să asigure scurgerea aurului spre Roma. El dorea un recensământ al populației corect și organizat, pentru ca toți cei care puteau fi impozabili să plătească fiecare cent, pe care-l datorau.

De aceea în aceste zile turbulente toate căile urmașilor lui David duceau spre Betleem. Orășelul a fost umplut de unchi, mătuși, verișori și verișoare îndepărtate. Scena se asemena cu o mare întrunire a familiei, o întrunire de revedere. Nici chiar cu casele de poposire improvizate și colibe din scânduri, care s-au ridicat ca peste noapte din pământ, nu a fost posibil să se creeze suficiente locuri de găzduire. Cine a plecat prea târziu în călătorie a fost cu mare probabilitate dezamăgit.

Imaginați-vă aceste străzi supraaglomerate! Recensământul populației era un timp bun pentru hotelieri și vânzătorii de alimente, dar și pentru hoți, care puteau să se ascundă în mulțime. Călători și muzică gălăgioasă se revărsa pe ușile tavernelor, și femei cu renume dubios așteptau la drumuri. Cei buni și cei răi se întâlneau. Acesta era fundalul pentru venirea Domnului nostru.

Dar gândiți-vă: cu cât mai mare ar fi fost numărul oamenilor, care s-ar fi dus acolo, dacă ar fi știut ce știm noi. Ironia este, că în oraș veneau mii de oameni, fără să știe, că acolo avea loc cea mai însemnată zi din istoria lumii. Cine bănuia, că se află într-un loc al unei invazii cerești? Toți gândeau, că au venit la un recensământ al populației plictisitor și obositor. Ei au venit la prima sărbătoare de crăciun, ca *să dea*, și nu *să primească*.

Sute de familii trebuie să fi trecut pe lângă staul. Ei au trecut pe lângă mamă și Noul ei născut fără să spună „Bună dimineața”, fără să privească curioși înlăuntru. Cu siguranță și-au strâmbat nasul, când au trecut pe lângă păstorii neîngrijiți și iritați, care le veneau în întâmpinare pe drumul spre staul.

Marele Dar al lui Dumnezeu a venit învăluit într-o taină, așa că nimeni nu a știut ce însemna aceasta. Fiul lui Dumnezeu S-a născut în lumea aceasta, veșnicia s-a strecurat în timp și spațiu.

De ce nu a fost atunci loc în casa de poposire? Dacă Dumnezeu a putut să pună în mișcare o stea dintr-o galaxie îndepărtată, ca să invite pe magii din răsărit, nu a putut El să rezerve și o cameră modestă? Nici o secundă nu ne îndoim de aceasta. Această naștere în staul nu a avut loc din cauza unei situații de strâmtoare. Ea a fost evenimentul decisiv al istoriei omenești. Dumnezeu a planificat aceasta cu toată dragostea înainte de creație, și El nu a trecut cu vederea niciun detaliu.

Domnului creației I-a plăcut să pășească neobservat în această lume în mijlocul unei scene turbulente. A fost planificat din cer, ca El să nu vină în lume în comoditatea unui han, ci în staulul murdar al unui țăran. Nașterea tainică, fără protecția unui cămin, a fost numai începutul unei vieți fără adăpost.

Mama Sa, o nazarineancă, tocmai venise în Iudeea, când nașterea a surprins-o. Copilul ei a venit deci pe lume în Betleem – așa cum a prorocit profetul Mica. După aceea Maria și Iosif au dus pentru un timp Copilul în siguranță în *Egipt*. Abia după aceea au venit la Nazaret, deoarece

un înger i-a atenționat, să nu se reîntoarcă la Betleem. Noi știm, că Isus a crescut în Nazaret, dar Scriptura trece cu vederea acest timp. Chiar și atunci când noi Îl întâlnim la vârsta de 12 ani, El este în drum spre Ierusalim. Nu-L găsim niciodată acasă.

Într-una din zile, când Isus a crescut mare, cineva a spus, că el va urma pe Domnul, pretutindeni unde El va merge. Răspunsul Domnului a fost: »*Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul*« (Luca 9,58). În cuvintele Sale răsună o tristețe meditativă. Viața lui Isus a fost o stradă lungă, care a început într-o *iesle* și s-a terminat pe *cruce* – în cele din urmă într-un *mormânt gol*. Lui I-a lipsit atmosfera unui cămin scump, căci El avea o misiune de îndeplinit.

El a acceptat respingerea din partea oamenilor chiar de la nașterea Lui, și a trimis lumii un mesaj de dragoste stăruitoare și neschimbătoare. Noi nu I-am oferit nici măcar o cameră supraaglomerată. Noi nu am avut niciun loc pentru El. Noi nu am avut timp, să ne reculegem și să-L adorăm, niciun interes pentru Fiul unui tâmplar. Dar acest Fiu a venit la noi, ca să caute un loc pentru noi. El pregătește fiecărui copil al lui Dumnezeu locuință în Casa de poposire, care ne așteaptă în cer.

Înainte de a merge în ultima călătorie, El a spus ucenicilor Săi: »*În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc*« (Ioan 14,2). Fără adăpost sau cu adăpost – El a vrut să deschidă larg ușile cerului, ca nimeni să nu trebuiască să rămână afară.

Întrebări la această temă

- Când călătoriți, preferați să comandați mai dinainte locul de găzduire, sau mergeți la întâmplare? De ce?
- Ați avut vreodată parte de un zbor supraaglomerat? A trebuit să înghițiți hapul unei rezervări ratate? Ce ați făcut în această situație?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Ioan 14,1-3. Ce spune Isus că va face, după ce El a pregătit pentru noi un loc în cer? Cum putem să fim siguri de „rezervarea” noastră?

De ce un staul?

Nu suntem siguri dacă locul unde S-a născut Copilul Hristos a fost un șopron din lemn sau a fost o peșteră veche. Cuvântul staul nu se găsește în istorisirea despre noaptea de Crăciun. Este normal să se deducă aceasta, deoarece Luca ne relatează, că păstorii vor găsi un Copil »*culcat într-o iesle*« - într-o troacă pentru animale. Această iesle este amintită chiar de două ori, odată de Luca și o dată în cuvintele îngerului, care s-a arătat păstorilor.

Relatări romane din primul secol amintesc o *peșteră*, despre care s-a presupus, că ar fi fost locul nașterii lui Isus, și desigur deseori au fost duse animale în siguranță în peșteri. Nu ar fi minunat să ne imaginăm, că exact în această peșteră David cu multe oi și-a putut găsi odihna chiar în această peșteră? Probabil că el a scris Psalmul păstorului (Psalmul 23) tocmai în această peșteră, în care »Marele Păstor« urma să vină în lumea aceasta. Cu altă ocazie, s-ar putea ca el să se fi oprit aici, în timp ce el a primit inspirația pentru Psalmul 22, care descrie așa de viu chinurile răstignirii.

Desigur, toate acestea sunt numai speculații. Noi putem însă fi siguri, că Isus, urmașul lui David, S-a născut undeva în apropiere, într-un staul necunoscut nouă, care a fost făcut pentru animale, și acest tablou ne obligă să-L adorăm în timpul zilelor de sărbătoare. Desigur este un tablou frumos pentru cărțile noastre poștale de crăciun și în legătură cu festivitățile legate de iesle, cu animale, cu păstori și cu lumina blândă a lunii pe fața Copilului.

Mulți dintre noi de mult nu au mai fost într-un staul. Mirosul este orice altceva, numai sfânt nu este, gunoiul ne face să strănutăm, și pretutindeni se mișcă insecte. Iosif și Maria ar fi vrut cu plăcere să aibă o cameră într-un han. Într-un oraș supraaglomerat de străini, staulul nu oferea nici siguranță și nici atmosferă personală.

Perechea avea nevoie de un loc liniștit, după lunga călătorie obositoare de câteva zile. Iosif era îngrijorat de soția lui, care în orice moment putea să nască. El a luat-o în călătorie, deoarece ea îi era foarte prețioasă, ca s-o piardă din vedere în astfel de situații. Îngerul i-a spus să aibă grije de ea, și el era hotărât să îngrijească de ea și să-i satisfacă toate nevoile, în timp ce momentul nașterii se apropia tot mai mult.

Și așa s-a întâmplat: Fiul lui Dumnezeu a venit pe lume în prezența animalelor de casă, și nu în prezența stăpânilor lumii. El nu a venit pe lume într-o sală a tronului, ci într-un staul de animale.

Cezarul roman Adrian va încerca mai târziu să transmită un mesaj de intimidare, lăsând să se construiască în acest loc un templu păgân injurios, dar el nu a mai putut opri mesajul, care se răspândise deja în multe țări. Isus a acoperit pentru totdeauna cu dragoste și iertare toată mânia noastră, toată mândria noastră războinică. El a venit pentru Adrian, așa cum a venit și pentru Maria, Iosif, păstori și magi, și pentru toți aceia care țineau cuiele, care urmau să-I străpungă mâinile și picioarele. Puterea acestei dragoste va topi orice jignire adusă acestui loc.

Soarta ironiei, locul despre care se presupune conform tradiției, că acolo a fost staulul, în care S-a născut Hristos, a devenit un fel de câmp de măcel. În anul 135 după Hristos, din cauza deselor răscoale din provincia iudaică, romanii nu au mai putut face nimic. Cezarul Adrian a decis fără scrupule să pângărească toate locurile iudaice și creștine cu importanță religioasă. Informatorii cezarului i-au relatat despre o peșteră interesantă din Betleem. Legende spun, că în locul acesta Isus, întemeietorul mișcării creștine, pare să se fi născut în prezența animalelor domestice. Ceea ce face și mai ciudată această istorisire, este faptul că acest „Împărat” a fost executat mai târziu ca făcător de rele. Dar cu toate acestea urmașii Lui Îl glorifică. Oamenii lui Adrian au găsit peștera și au construit deasupra ei un templu pentru Jupiter și Venus. „Aceasta îi va termina”, s-a gândit cezarul.

Adrian a dispărut în ceața istoriei, dar creștinismul s-a dovedit a fi de neînvingător. Exact după două sute de ani mai târziu, în anul 335, împăratul **Constantin** a vizitat același loc. El a dat ordin să se dărâme resturile templului păgân și să se construiască în locul acesta o biserică creștină.

Câțiva ani mai târziu, perșii au distrus biserica lui Constantin, dar creștinii au reclădit-o. Apoi au venit turcii, ca s-o distrugă. Din aceasta a luat naștere Biserica nașterii, care există și astăzi. Zidurile ei de bază au fost ridicate în timpul Evului Mediu de cruciați cu prețul sângelui lor. Abia în anul 2002 au pătruns în biserică militanți palestinieni înarmați și au ținut-o 39 de zile în ocupație. Franțirorii israelieni din armată au omorât 7 ocupanți și au rănit mai mult de 40, și un foc a fost aprins pe locul, despre care se spunea, că acolo S-a născut Copilul sfânt.

Ceea ce probabil a fost locul de sosire al »Prințului păcii«, a devenit locul luptelor religioase. Chiar și în timpurile de pace, biserica impozantă este cu totul altceva decât staulul „normal”, în care Fiul lui Dumnezeu a pășit în lumea aceasta. El a venit în simplitate, nu cu luxul extravagant. El a venit să aducă lumii pacea și în dragoste să împace pe oameni. Locul a devenit un exemplu elocvent, care ne arată clar, de ce noi avem nevoie de Isus.

Locul Lui de naștere a fost așa de modest, că noi nu știm exact unde se află. Locul, pe care se află astăzi Biserica nașterii, este cunoscut deja din primul secol. De aceea sunt motive plauzibile pentru verosimilitate. Dar trebuie noi să știm cu adevărat unde S-a născut Isus? »Ieslea« semnificativă stă în inima noastră. Ceea ce oamenii au construit în acest loc, au putut oamenii să dărâme. Dar ce vrea Domnul să ne pună în inimă, nu poate fi distrus niciodată.

De ce staulul? Hristos a ales un staul, ca să se poată identifica cu cei mai slabi – cu cei săraci și cu cei care pot fi răniți. El nu a dorit nici comoditatea și nici siguranță din partea lumii. Din primul moment Isus a fost expus tuturor pericolelor care există în lume, și așa a rămas, până în momentul când lumea L-a pus pe cruce. »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos«, a scris apostolul Pavel mai târziu. »El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9). Isus a ales locul cel mai de jos, pentru ca dumneavoastră să puteți avea locul cel mai înalt. El a venit pe lume într-un grajd de animale, pentru ca dumneavoastră să puteți păși într-o zi în sala tronului lui Dumnezeu.

Întrebări la această temă

- Unde te-ai născut tu – într-un spital, acasă, sau poate chiar în mașină? Au avut părinții tăi influență asupra acestui loc?
- Cum arată un staul? Ce se aude și ce se miroase acolo? Vă puteți imagina, în aceste împrejurări să aduceți un copil pe lume? De ce, respectiv de ce nu?
- Pentru meditare în continuare: Citiți Luca 2,22-24 și Levitic 12,2-8. De unde știm, că familia lui Isus trăia în condiții modeste?

De ce poartă El numele Isus?

Iulia se referea la Romeo, atunci când ea a pus întrebarea renumită: „Ce înseamnă un nume?” Iulia a spus mai departe, că un trandafir ar mirosi tot așa de plăcut și atunci când ar avea un alt nume. Indiferent ce nume ar avea, trandafirul își va păstra frumusețea și parfumul lui.

Ea avea dreptate. Este numele numai o iluzie – numai o aglomerare de litere? Dacă noi nu putem să apreciem o carte după copertile ei, atunci să nu apreciem oamenii după numele lor.

Nu este valabil acest principiu și pentru numele **Isus**? Nu contează cum Îl *numim* noi, ci contează cine *este* El. Numele nu-I dă nicio putere, dar cu siguranță El Însuși face acest nume puternic.

Acest nume are numai patru litere. Și totuși este, așa cum se spune într-o cântare, ceva deosebit în acest nume. Din toate titlurile și denumirile, care sunt asociate lui Isus în Sfânta Scriptură (aproximativ 700, diferite), Isus este numele, pe care noi Îl folosim cel mai frecvent, Acela, pe care noi Îl folosim în rugăciune, și Acela, pe care lumea Îl cunoaște. Cu siguranță este putere în acest Nume – putere, mângâiere și autoritate.

În timpul când S-a născut, numele Isus nu a fost nicidecum unic în felul lui. El era chiar un nume preferat de tineri. Isus este forma greacă a numelui **Iosua** și înseamnă „*Dumnezeu salvează*”. El amintea de marele conducător al lui Israel, care a urmat după Moise și a condus poporul în țara făgăduită. Când o familie iudaică dădea acest nume unuia din fiii ei, prin aceasta onora un erou național, așa cum în America mulți copii sunt numiți cu numele lui Abraham Lincoln sau George Washington. Dar acest nume conținea și mesajul nelegat de timp, că „*Dumnezeu salvează*”: El este răspunsul la orice problemă.

De aceea nu este surprinzător, că numele Iosua/Isus a fost așa de îndrăgit. Istoricul iudeu Josephus enumeră peste douăzeci de bărbați diferiți cu renume cu numele Isus, zece din aceștia au trăit în timpul Copilului Mariei.

În timpul vieții lui Isus numele Său a rămas iubit – până la câțiva ani după moartea și învierea lui Isus. După aceea numele Isus dispare deodată din istorie și din cronici. De ce?

Probabil din cauză că el a căpătat un înțeles cu totul nou și controversat. Creștinii considerau, că nici un copil nu era demn să poarte Numele care este mai presus de orice nume. Și pentru iudeii, care nu credeau în El, numele însemna o influență, pe care ei nu o voiau.

A cui idee a fost deci, să numească Copilul Isus? Dumnezeu Însuși a hotărât Numele. Ca orice tată, a vrut ca El Însuși să-I dea numele. Pe când Iosif dormea, i s-a arătat în vis un înger, i-a dăruit încredere, l-a încurajat și i-a dat indicații. Să ne gândim, că Iosif tocmai s-a refăcut din șocul, că logodnica lui aștepta un Copil, despre care știa, că nu este al lui. Era mândru, era rușinat, așa cum ar fi fost orice tânăr. Atunci cuvintele mesagerului lui Dumnezeu au schimbat totul:

»*Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.”*« (Matei 1,20-21).

În mod normal îngerii aduc mesaje din cer. Acest mesaj conținea dorința lui Dumnezeu, ca să dea tânărului un nume, precum și justificarea pentru acest Nume. Motivul pentru darea numelui este, că »*El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.*« Deci numele conținea deja misiunea Sa: mântuirea poporului prin purtătorul acestui nume.

Părinții dau nume copiilor lor din motive foarte diferite. Numele meu, *David Paul Jeremiah*, poartă în sine o sarcină ambițioasă. Prin el mi se aduce mereu aminte de un *împărat*, de un *evangelist* și de un *profet*! Nu-mi trebuie mult timp, ca să constat, că eu niciodată nu voi fi în stare să corespund în totul lui, dacă în el ar fi inclusă misiunea mea.

Dar la numele lui Isus este cu totul altceva. El ne spune: „*Misiunea este împlinită!*” Noi nu putem niciodată să găsim cuvinte, ca să exprimăm mai simplu, ce înseamnă Isus pentru noi și ce a făcut El pentru noi. Gândiți-vă în felul următor: dacă ar trebui să încercați să exprimați în două

cuvinte adevărul cel mai adânc și cel mai esențial – ce ați spune? Dacă în facerea cunoscut copiilor dumneavoastră a întregii dumneavoastră înțelepciuni ar trebui să vă limitați la două cuvinte scurte, pregnante și absolut potrivite, care ar fi cuvintele acestea?

Niciodată nu ați putea spune mai bine, decât cu cuvintele „Dumnezeu salvează”. Restul îl cunoaștem: „*Eu ratez*”. Însă lecția cea mai importantă, pe care noi am putea s-o învățăm vreodată, constă în: „Dumnezeu salvează”. Tatăl nostru ceresc a hotărât intenționat acest Nume cu acest mesaj al Fiului Său. Este ca și cum El a fi vrut să fie sigur, că nu se va găsi nimeni, care să nu-l înțeleagă.

Permiteți-mi să mai pun încă o dată întrebarea: „Ce înseamnă un nume?” Probabil că ar trebui să ne corectăm primele noastre concluzii, căci trebuie să recunoaștem, că în Numele simplu Isus este inclusă o plinătate de înțelesuri.

Faptul că Dumnezeu a ales un nume, care și în trecut a avut o însemnătate, înseamnă ceva deosebit. **Iosua** a fost cel care a dus pe copiii lui Israel în țara făgăduită, în moștenirea lor, după ce ei au avut înapoia lor ani mulți de sclavie și rătăcire obositoare încoace și în colo. El i-a dus peste râul Iordan, un obstacol care li se părea de nebiruit. (De altfel și Isus urma să fie botezat tot în acest râu, înainte ca El să ducă pe fiecare copil al lui Dumnezeu în „țara noastră făgăduită” – în moștenirea noastră cerească.)

Descoperim ce înseamnă să ne ducem viața în sclavia eșecului nostru, a necazului nostru și a lipsei noastre de liniște. Începem să credem că niciodată nu vom birui obstacolul care ne reține de la bucurie, de la pace și de la tot ce ar trebui să fie de fapt viața. Atunci vine noul Iosua la noi, ca să ne spună: „Vino după Mine! Eu am venit, ca tu să ai viața, și anume s-o ai din belșug” (Ioan 10,10).

Da, chiar și cel mai simplu fapt înseamnă ceva, că Dumnezeu a ales un nume răspândit. Fiul Său trebuia să se identifice în misiunea Sa în totul cu poporul Său. Oamenii din timpul Său așteptau pe cineva, care era mai mare decât în realitate. Ei așteptau un cuceritor: un Samson sau un Solomon. Ei nu așteptau un meseriaș, nu așteptau un tâmplar al satului, care s-a îmbrăcat în smerenie și slujire:

»*El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*« (Filipeni 2,6-8).

Numele Isus înseamnă ceva – astăzi și în veșnicie. Isus Însuși a făgăduit, că tot ce noi ne vom ruga în Numele Lui, vom primi. Noi suntem botezați în Numele lui Isus. Noi slujim prietenilor noștri și celor apropiați în Numele lui Isus. ”Numai Isus poate aduce mântuirea oamenilor. Nimeni și nimic din lume nu poate mântui” (Faptele Apostolilor 4,12).

Chiar dacă sunt timpuri, în care viața este grea, în care pare să nu fie nicio speranță și toți se depărtează de noi, noi primim curaj și putere numai prin Numele Isus.

În realitate numele înseamnă ceva. Eu sunt cunoscut pentru faptul, că uneori seara la radio pe unde scurte caut știri la posturile de radio misionare din toată lumea. În mijlocul susurului liniștit, a fluierăturilor fantomatice a semnalelor necunoscute și a cacofoniei vocilor este un sunet, pe care îl aud imediat. Eu recunosc melodia minunată a unei grupe de credincioși de undeva din lume, care adoră pe Dumnezeu prin muzică. Nu trebuie nici măcar să înțeleg limba, simpla bucurie armonioasă îmi arată, că Isus locuiește în inima cântecului și a interpreților.

Și apoi, dacă limba este suaheli sau suedeză, aud Numele, care aproape totdeauna sună la fel, în orice limbă, pe care oamenii ar vorbi-o, și pe lângă aceasta își păstrează frumusețea. La Numele Isus simt încântare, și măresc volumul sonor. Din cauza acestui Nume, din cauza acestui cuvânt, pare ca limba să nu mai fie niciun obstacol. Odată, transversal pe glob, peste continente și civilizații vom face cunoscut muzica, dragostea și mântuirea, pe care numai Isus le poate da.

Numele Isus. Este suficient, ca un copil mic să-L poată rosti, este suficient, să fie ultimul cuvânt plin de speranță pe buzele muribunde, este suficient de puternic, ca să ne scoată din orice furtună, să ne treacă prin toți anii care vor veni. Isus – „Dumnezeu salvează” – este cuvântul cel

mai mare și cel mai puternic, pe care omenirea l-a cunoscut vreodată, și este ultimul cuvânt, care va fi rostit, când lumea aceasta și istoria ei se vor termina:

»De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul!« (Filipeni 2,9-11).

Ce înseamnă un nume? Mult – în acest caz. Speranță este în acest Nume, putere și autoritate, curaj și mângâiere. Da, și unitate. Căci împreună ne vom scufunda – fiecare în parte din noi – și în ziua aceea îngenunchiați vom da slavă marelui Nume din cer și de pe pământ.

Întrebări la această temă

- Ce origine are numele și prenumele tău?
- Este important pentru dumneavoastră să aveți un nume bun? De ce, respectiv de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Proverbe 22,1 și Eclesiastul 7,1. Ce spune Biblia despre un nume bun?

De ce a fost născut Isus de o fecioară?

Imaginați-vă momentul când Iosif și Maria au ținut pentru prima dată Copilul în brațe. Ei știau, că acest Copil era cu totul altfel decât ceilalți copii. *Îngerul* L-a anunțat. Erau *prorocii* despre El. Niciun copil nu a fost conceput în felul acesta.

Când ei au așteptat nașterea, s-au întrebat probabil, cum va arăta Fiul lui Dumnezeu. Dar puteau ei să bănuiască, ce loc deosebit va ocupa nașterea Sa în istorie? Puteau ei să aprecieze mărimea minunii uriașe, a felului în care va veni Fiul lui Dumnezeu în lumea aceasta? Putem *noi* s-o facem?

Copilul a venit în lume prin nașterea dintr-o fecioară, un drum minunat, care a avut loc numai în acest singur caz – cu toate că creația vieții nu era nimic nou.

În alte timpuri Dumnezeu a lăsat în diferite feluri să ia naștere copiii. El a creat pe *Adam* fără tată sau mamă, El a făcut pe *Eva* numai dintr-un om, El a dat viața lui *Cain*, *Abel* și a celei mai mari părți din omenire pe calea naturală a înmulțirii umane. Uneori El a făcut minuni, și a dăruit copii femeilor sterile, ca *Sara* în Vechiul Testament și *Elisabeta* în Noul Testament.

Dar nașterea lui Isus a fost unică în felul ei și a fost ceva care a fost absolut necesar. El a fost născut de o fecioară, numai prin acțiunea minunată a Duhului Sfânt, care a folosit pe Maria ca vas, ca să împlinească planul veșnic al lui Dumnezeu. *De ce a ales Dumnezeu o fecioară? De ce nu L-a alcătuit așa, cum de exemplu a creat pe Adam, sau ca pe Ioan Botezătorul?*

Răspunsul are a face cu *identitatea* și cu *misiunea* lui Isus Hristos. Cu toate că Isus a locuit între noi în totul ca om, El a fost în același timp o persoană divină, veșnică, care a existat înainte de întemeierea lumii. Părinții omenești sunt supuși limitelor timpului și pot arăta numai însușiri limitate. „El a fost totdeauna la Dumnezeu și în toate a fost asemenea Lui” (Ioan 1,2). El a existat totdeauna – și va rămâne totdeauna.

Isus Hristos nu a fost creat din nou, atunci când a devenit Om, ci El a venit într-o natură nouă. În niciun caz El nu este un produs al pământului sau al unei legături dintre un tată uman și o mamă umană. El este Persoana veșnică a Domnului, nesfârșitul Unu, Cel care a creat universul, Cel care a luat forma limitată a unei ființe umane.

Moștenirea genetică, care se transmite de la doi părinți umani, include și nedesăvârșirea, care este parte componentă a stării noastre umane. Un alt cuvânt pentru nedesăvârșire este *păcatul*. Ca și creștini, noi credem că noi suntem creaturi decăzute. Aceasta înseamnă, că noi am fost născuți în această lume cu însușirea inevitabilă de a face răul.

Dacă Isus ar fi venit în lume prin fecundarea omenească normală, atunci El nu ar fi fost altceva, decât un copil al acestei lumi decăzute.

De aceea Dumnezeu L-a trimis pe un cu totul alt drum. Mesajul lui Gabriel adus Mariei arată clar, că acest Copil va fi supraom. El *va fi* sfânt chiar de la naștere – și nu va *deveni* sfânt abia prin fapte și decizii. Dar pentru un vlăstar a doi părinți omenești nu ar fi fost evitabil, ca El – ca și noi toți – să nu fi moștenit o natură a unui păcătos.

La oameni este, după cum știm, imposibilă o naștere dintr-o fecioară – dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Când Mariei i s-a spus, că va primi un copil, a reacționat, cum ne-am fi așteptat să reacționeze. Prima ei întrebare se referă la lucrurile legate de sarcină:

»„Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat.” *Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul, care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”*« (Luca 1,34-35).

Maria a fost într-adevăr o fată simplă de la țară, dar ea știa, că o fecioară nu primește copii.

Cuvântul cheie din această secțiune este *a umbri*. Sensul, care stă la baza cuvântului în limba originală (greacă), constă într-un nor, care înconjoară pe cineva. Poporul Israel a folosit deseori această metaforă, ca să descrie prezența tainică a lui Dumnezeu. Domnul va înconjura pe Maria cu Duhul Său, și printr-o minune ea va deveni însărcinată. Duhul Sfânt a fost Acela, care a topit cele două naturi – dumnezeirea și omenească unite pentru totdeauna într-o Persoană. Duhul Sfânt

a conceput pe Cel Sfânt în trupul Mariei. Isus trebuia să intre curat și desăvârșit în el – din imperiul fără păcat al veșniciei.

Chiar dacă nu am lua în considerare necesitatea, că Isus trebuia să nu aibă niciun păcat, sunt și alte motive, pentru care El trebuia să Se nască dintr-o fecioară. Planul lui Dumnezeu prevedea, că Isus trebuia să vină, ca să moară – să-Și dea viața ca jertfă pentru toate păcatele, pentru toată stricăciunea, pentru toată răzvrătirea și pentru tot eșecul, care caracterizează lumea noastră. Numai Unul desăvârșit era în stare să-Și dea viața ca jertfă. Orice altă jertfă ar fi numai o altă viață de om. Numai Dumnezeu putea să ispășească păcatul, prin moartea propriului Său Fiu.

Pe de altă parte, Dumnezeu este Duh – și un Duh nu poate să moară. Care era singura posibilitate? *Fiul lui Dumnezeu trebuia să devină Om*, dar în același timp să-Și păstreze desăvârșirea. Și cum puteau fi realizate acestea împreună, dacă toți oamenii sunt păcătoși? Numai prin nașterea dintr-o fecioară. El trebuia, conceput de Dumnezeu, să-Și păstreze desăvârșirea și totuși să fie Om în sensul cel mai larg al cuvântului. El a fost expus chiar ispitelor, pe care noi toți le cunoaștem din propria viață. Numai pentru că El S-a împotrivit oricărei ispite, s-a dovedit, că El era jertfa demnă.

Minunea *conceperii* Lui este replica potrivită a minunii *învierii* Sale. Vedem în Hristos pe Cineva, care a fost om în orice sens al cuvântului, însă pe Unul, care a venit în această lume și a părăsit-o într-un fel, care arăta că El era Domnul naturii și nu slujitorul ei. El a venit prin minunea nașterii dintr-o fecioară, și El a plecat prin cele două minunii: a *învierii* și a *înălțării* la cer.

Venirea lui Hristos este preludiul punctului culminant al istoriei, evenimentul cel mai bucuros și cel mai uimitor, pe care noi ni-l putem imagina. De aceea nașterea din fecioară este demnă de sărbătorit și de primit; răstignirea și învierea sunt demne, să medităm la ele, să fim mulțumitori pentru ele și prin ele să ajungem la adorare.

Nașterea din fecioară arată planul măreț al lui Dumnezeu, care a fost întocmit înainte de a fi creația. Fiecare detaliu al nașterii sfinte a fost o parte a minunatului Său plan de mântuire și de salvare a oamenilor decăzuți. Aici avem planul Său, așa cum ne-a fost proclamat de profetul Isaia, care a spus multe despre ființa, caracterul și misiunea lui Isus Hristos: »*De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu, și-I vei pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)*« (Isaia 7,14).

Ce minunate sunt cuvintele acestea: *Dumnezeu este cu noi*. Dacă Dumnezeu este cu noi, atunci Cel nesfârșit a venit să locuiască între cei limitați, Cel desăvârșit între cei nedesăvârșiți, și lumea a fost înnobilită prin prezența Unuia, care niciodată nu poate fi îngrădit de ea, deoarece ea nu este mai mult decât creația Lui.

În cele din urmă nașterea din fecioară este o minune. *Minunile sunt felul lui Dumnezeu de a ne atrage atenția*. Ele ajută oamenilor să înțeleagă un adevăr, pe care altfel nu l-ar cunoaște. Isus a spus despre minunile sale: „Ele sunt dovada, că Tatăl M-a trimis” (Ioan 5,36).

Pentru ce este dovadă nașterea minunată a lui Isus?

În primul rând, noi știm prin ea, că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Începând din momentul vestirii aduse de înger, mesajul a fost clar: lucruri mari se vor face prin Persoana lui Isus Hristos. Nașterea din fecioară era un semn venit din cer, care nu putea să nu fie auzit, care vestea venirea Împăratului. Da, acest Împărat trebuia să fie un copil. Dar El trebuia să fie așa cum n-a fost niciun alt copil, care s-a născut vreodată, căci »*obârșia Lui se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei*« (Mica 5,2).

Nașterea din fecioară ne dovedește, că la Isus totul era curat și sfânt. Unii comentatori au presupus că Duhul Sfânt a umbrat pe Maria în tot timpul sarcinii și prin aceasta Copilul a fost protejat de orice influență a păcatului. În comparație cu Maria, ruda ei Elisabeta a devenit de asemenea printr-o minune însărcinată, dar cu toate că Dumnezeu a intervenit și în cazul ei, nu este vorba de o naștere dintr-o fecioară. Ioan avea doi părinți biologici și nu avea origine divină.

Dacă ne gândim la toate acestea, recunoaștem minunea, care a trebuit să aibă loc pentru fiecare din noi, care va urma pe Isus. Așa cum El a venit în lumea aceasta, dar nu era din lume, tot așa

El trebuie să se nască și în viața noastră. Hristos nu locuiește în fiecare credincios prin natura lui însuși. El trebuie să intre din afară în cel credincios – așa cum El a venit în această lume. În fiecare inimă omenească trebuie să fie un „crăciun”, această venire desăvârșită, ca să locuiască în cel nedesăvârșit, căci noi nu putem prin eforturile proprii să-I dăm naștere în noi.

Noi suntem supuși greșelilor, dar El este sfânt. Este necesar, ca El să intre în chip minunat în viața noastră, tainic și liniștit, așa cum a făcut-o în această zi în Betleem. Noi trebuie să știm ce înseamnă curăția. Noi trebuie să știm ce înseamnă părtășia cu Dumnezeu. Numai dacă El poate să locuiască iarăși pe pământ prin viața noastră, în toată desăvârșirea și curăția Sa, dacă El poate să lucreze prin omenescul nostru și prin posibilitățile noastre, putem știi cât de minunat este, că Fiul lui Dumnezeu S-a născut dintr-o fecioară și că El ne iubește, cu toate că noi suntem nedesăvârșiți.

Întrebări la această temă

- Care din cele cinci căi ale lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a folosit, ca să dea viață oamenilor, vi se pare cea mai minunată? De ce?
- Sunteți de acord cu afirmația: „Venirea lui Hristos este punctul central al istoriei?” De ce, respectiv de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Coloseni 1,15-17 și Evrei 1,1-3. Ce spun aceste texte despre necesitatea nașterii din fecioară?

De ce a venit Isus ca Baby?

În primele clipe după naștere, părinții privesc plini de uimire bebelușul lor. Pipăindu-l cu gingășie analizează fiecare centimetru al nou născutului.

Oricât ne-am pregăti, realitatea unei nașteri ne uimește. Un membru absolut nou al rasei umane stă în brațele noastre. Avem viitorul devenit carne, moștenirea noastră pentru lume. Analizăm ochii, gura și urechile, ca să descoperim asemănări familiare, ne mirăm de pielea gingașă. Și mai mult decât toate mulțumim mereu Domnului pentru un dar așa de inimaginabil de minunat.

Vă puteți imagina cât de intensiv au privit Maria și Iosif Copilul? Venirea Lui nu a fost prezisă de *medici*, ci de *îngeri*. Și dacă acești îngeri aveau dreptate – și cum ar fi putut ei să se înșele? – atunci stătea aici în lumina stelelor un Mesia, care mii de ani a fost tema poeziilor, cântărilor și viselor. *Mesia!* Probabil Maria și Ioasif a început să se bâlbâie, atunci când au rostit cu voce tare acest cuvânt. Era foarte greu să-și imagineze, atunci când priveau Copilul dormind, că a avut loc o astfel de întrupare minunată.

În definitiv, toți știau (sau credeau că știu), că Mesia va fi ultimul Comandant suprem. El va veni călare pe un cal, cu sabia ridicată, ca să facă răzbunare și să aducă eliberare în Numele Domnului și pentru poporul Său iubit. Alesul va fi înțelept ca **Solomon**, iubit ca **David**, temător de Dumnezeu ca **Moise**, și iscusit în luptă ca **Iosua**.

Și totuși aici era un Baby – numai un Copilaș mic. Iosif și Maria trebuiau să recunoască, că ei aveau un Baby, care la prima vedere arăta ca orice alt nou născut. A țipat la miezul nopții, a cerut lapte. Din când în când a avut nevoie de scutece. Și dacă acesta era un copil așa de obișnuit, ca și copilul Elisabetei, cum putea El atunci să fie Acela »a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi«, așa cum accentua profetul? Cum putea un Copilaș mic să fie Fiul lui Dumnezeu?

Sau altfel spus: de ce Fiul lui Dumnezeu trebuia să fie un Copil? Necazul Israelului decăzut, muribund, era mare. Fiecare zi sub dominație străină a distrus tot mai mult din moștenirea lui Avraam, Isaac și Iacov.

De ce? De ce a venit Isus ca și Copil?

Isus este unic în felul Lui, căci El a fost în totul Om și în același timp Dumnezeu. Nimic din omenescul Lui nu putea să ia ceva din dumnezeirea Lui, nimic din dumnezeirea Lui nu putea să ia ceva din omenescul Lui. El este Omul care în ambele lumi este acasă. El este podul, prin care Dumnezeu vine la oameni și prin care oamenii vin în cer.

Am văzut, că nașterea Lui din fecioară este un semn al dumnezeirii Lui. El vine din afară pe pământ, curat și sfânt, și El nu este cu niciun chip un produs al lumii acesteia. Și acum vedem în același fel, că faptul, că El a venit în lume ca și Copil, este un semn al umanității Sale. El vine într-o desăvârșire și o stare potrivită cu Dumnezeu, pe care niciun om nu poate s-o obțină vreodată – și cu toate acestea El merge în totul pe drumul vieții omenești, care până atunci tuturor credincioșilor părea imposibil. Cum am putea noi ca oameni să călcăm pe urmele pașilor Lui, dacă nu L-am fi văzut cum se târa ca Copil? Cum am putea noi să credem, că El a fost expus tuturor ispitelor, pe care le întâlnim, dacă El nu ar fi trecut prin anii în care noi ne ostenim să ne câștigăm maturitatea?

Ca să fie o jertfă deplină pentru noi, Isus a trebuit să Se smerească total. Nu ne-ar fi impresionat mult, dacă El ar fi venit matur din cer, în slava sa cerească, și apoi ar fi spus: „Aveți aici mâinile Mele și picioarele Mele, legați-le pe cruce, sunt gata să mor.”

În loc de aceasta Îl vedem ca Copil în iesle. Îl vedem ca tânăr în Templu, care practica meseria tatălui Său. Vedem cum Maria și Iosif se uimesc cu privire la El și încearcă să-L înțeleagă, atunci când »creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor« (Luca 2,52).

În cele din urmă Îl vedem ca tânăr, cum în liniște Își începe lucrarea, care va schimba toată istoria. Auzim șoaptele vecinilor: »Oare nu este El Fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea?« (Matei 13,55-56).

Îl vedem în pustie, cum luptă cu ispita și cu chemarea Sa, și prin aceasta știm, că El a fost în totul Om. Vedem dragostea Lui pentru copii, și putem s-o credem, deoarece și El a fost cândva Copil. Și apoi, când acele cuie îngrozitoare I-au străpuns mâinile și picioarele, știm că El a simțit durerea, pe care orice om ar simți-o. Știm că acesta este prețul pentru păcatele noastre, plătit pe deplin, fără finanțare sau plată în rate, ci a fost plătit prin ultima picătură de sânge și prin acele lovituri brutale de bici. Noi am fost răscumpărați cu un preț mare, care niciodată nu ar fi putut fi plătit, dacă Isus nu ar fi luat asupra Sa toată povara omenirii.

Dacă ar fi fost numai *Dumnezeu*, cum ar fi putut jertfa Lui să ne folosească? Dacă ar fi fost numai *Om*, ce efect ar fi avut jertfa Sa? El ar fi fost numai un martir, între miile de martiri.

Dar El a fost Om și a fost Dumnezeu, și de aceea El a fost totul în toate. El a venit ca Copil, ca să ia asupra Sa orice provocare și să sufere orice ispită, care vine asupra oamenilor în general. Noi Îi încredințăm viața noastră, deoarece El a fost Dumnezeu. Noi Îl iubim din inimă, deoarece știm, că El a fost cândva un Baby, care a stat într-o iesle învâluit în scutece.

Întrebări la această temă

- De ce ne impresionează așa de mult nou născuții?
- Este important pentru dumneavoastră, că Isus a trăit pe pământ ca Om? De ce sau de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Evrei 2,16-18. Ce mângâiere ne dă faptul, că Isus a venit ca Copil mic pe pământ?

De ce păstorii?

Ce prestigiu avea un păstor în locul și în timpul nașterii lui Isus? Câteva rânduri din cartea Geneza ne dau probabil un mic indiciu cu privire la starea socială a păstorilor:

Iosif, un israelit, care a ajuns într-o poziție înaltă în Egipt, a dat fraților săi imigranți un sfat, cu privire la ce este de făcut, ca să poată locui în delta Nilului: străinii nu erau întotdeauna bine veniți. Sfatul lui Iosif era, ca ei să recunoască, că de multe generații sunt păstori: »*Și, când vă va chema faraon și vă va întreba: „Cu ce vă îndeletniciți?”*, voi să răspundeți: „*Robii tăi au crescut vite, din tinerețea noastră până acum, atât noi cât și părinții noștri.*” În felul acesta veți locui în ținutul Gosen, **căci toți păstorii sunt o urâciune pentru Egipteni.**« (Geneza 46,33-34).

Este de asemenea o realitate, că păstorii au fost desconsiderați și în alte locuri. Păzirea animalelor era una din preocupările, pe care mulți trebuiau s-o facă, dar care de fapt nimeni nu voia s-o facă. În mod deosebit evreii iubeau ordinea și curăția. Viața cu oile ducea mai degrabă la picioare obosite, la muncă prelungită și mirosuri nedorite. Urșii și leii pândeau în ascunzători. Oile aveau tendința să fugă din turmă, și păstorul trebuia să caute oile pierdute pe stâncile periculoase. Și aproape că nu există o altă muncă, care putea fi așa de singuratică. Nu este de mirare că David, care era un păstor tânăr, a făcut pe Dumnezeu Împărat, duhul său creativ s-a îndreptat spre poezie și cântare. Un păstor trebuia să găsească într-un fel sau altul ocupație pentru orele lui lungi.

Aceasta dă naștere la un gând irezistibil. La David, Dumnezeu a făcut un păstor împărat, și la Isus El a făcut un Împărat Miel de jertfă. În felul acesta Domnul nostru ne pune în încurcătură gândurile noastre, pe care noi încercăm să ni le facem, ca să înțelegem lumea și căile ei. El a ales Betleemul, nu Roma sau Atena sau Ierusalimul. El a ales Israel, o țară subjugată, care aproape își uitase drepturile ei de naștere. Și El a ales un tâmplar și logodnica lui ca părinți.

Și apoi, când a avut loc evenimentul binecuvântat în noaptea din Betleem – cine a primit atunci invitația, să salute pe Împăratul născut de curând? Împărații lumii? Preoții și profeții? Soldații sau învățații?

Da, este adevărat, au venit magii dintr-o țară îndepărtată, și ei au adus daruri prețioase de aur, tămâie și smirnă. Este de asemenea adevărat, că un cor de îngeri a lăudat pe Dumnezeu la mijlocul noptii. Dar cine au fost primii vizitatori omenești? Aceasta a fost o cinste rezervată celor mai neînsemnați dintre cei neînsemnați, celor cu mai puțină pregătire școlară, lucrătorilor auxiliari din agricultură, care erau disprețuiți de nobilii locali – bărbați, a căror piele strălucea de transpirație, ale căror haine răspândeau mirosul urât al câmpului, care nu aveau nici măcar manierele de bază, care aveau o vorbire nepotrivită urechilor copiilor – oameni care aveau un salariu minim, care probabil nu au avut niciodată acces în vreun local onorabil din timpul acela – în această noapte au fost privilegiații cerului.

Ei aveau nume, care nici măcar nu sunt amintite în Biblie. Dar oricum s-ar fi numit, ei erau pe lista de oaspeți ai momentului cel mai fericit, care a existat vreodată în istoria omenirii.

Cei care alcătuiesc astăzi cărțile poștale cu tematică legată de nașterea Domnului au magii ca model preferat, și tot așa au făcut și pictorii din toate timpurile. Ochii noștri se bucură de luxul bogat și de măreția exotică. Imaginația noastră este captivată de lunga lor călătorie, atunci când au urmărit steaua. Darurile scumpe sunt tot ceea ce noi considerăm că se cuvine oricărui împărat. Cine de altfel ar fi inerent unei încununări regale ca demnitari străini, care aduc daruri bogate? Înțelepții, nu oameni neștiutori.

Și totuși a fost, ca și cum Dumnezeu dădea tonul pentru viața toată și pentru întreg mesajul Fiului Său, prin aceea că El a trimis niște păstori, ei fiind primii care au văzut Copilul, L-au adorat și au sărbătorit nașterea Lui. El a invitat oamenii simpli, să meargă pe strada de jos, și El a invitat pe înțelepți, să meargă pe strada de sus, pentru că din acest moment toate străzile trebuiau să ducă spre iesle și spre Copil.

Isus avea numai câteva ore, dar inima Lui a fost cu cei săraci. El a fost Acela, care a intrat în casele vameșilor disprețuiți și a celor cunoscuți ca păcătoși, atunci când după treizeci de ani Și-a

început lucrarea. Acest Învățător, căruia i-a revenit așa de puțin timp pe pământ – nu mai mult de trei ani – a avut totdeauna timp pentru mulțimea care se îngheșuia în jurul Lui. El a atins pe leproși – cu mâinile Sale de dragoste. El a vorbit despre mărimea lucrării, despre faptul, că cei dintâi vor fi cei din urmă. El a spus, că oricine va sluji »*unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Lui*«, îi este socotit ca și cum ar fi slujit lui Isus.

Copilul din istorisirea crăciunului va fi un Om, care va certa pe ucenicii Săi, pentru că ei au alungat pe copii. »*Lăsați copilașii să vină la Mine*«, a spus El – așa cum Tatăl Său a spus o dată: »*Lăsați păstorii să vină.*«

Ne putem imagina uimirea din seara aceea a acestor lucrători auxiliari. Într-un moment cerul a devenit mai întunecat și vocea lor mai întunecată. În momentul următor erau prezenți îngerii – îngerii cu o știre uimitoare. Cu siguranță păstorii au pus aceeași întrebare: De ce *aici*? De ce *noi*? Și ei s-au temut.

Dar acești oameni simpli au urmat indicațiile simple, care le-au fost date de îngerii. Ei au pornit spre Betleem și au făcut o experiență, de care generații nenumărate de creștini i-a invidiat. Viața lor a fost schimbată pentru totdeauna. Cerul nu va mai fi niciodată așa de întunecat. Ei știau de acum înainte, că așa cum ei veghează noaptea asupra oilor lor, veghează Unul mult mai mare asupra lor.

Și probabil că la bătrânețe duhul lor s-a reîntors la acele momente, când cerul s-a deschis deasupra lor. De îndată ce primul înger a adus mesajul său, »*o mulțime de oaste cerească*« (Luca 2,13) a apărut înaintea lor, și toți slăveau pe Dumnezeu: »*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*« (Luca 2,14).

Și aceste cuvinte nu au fost uitate – cât timp au trăit păstorii. Îngerii au putut să li se arate. Și trebuia să fie pace pentru toți, la toți »*oamenii plăcuți Lui*«.

Și cine s-a gândit, că Dumnezeu ar putea avea plăcere de un păstor?

Întrebări la această temă

- Cine ar corespunde în societatea actuală păstorilor de atunci? De ce?
- Cum reacționați asupra acestor oameni, când îi întâlniți pe drum? Ce ați putea face ca să îmbunătățiți reacția lor asupra dumneavoastră?
- Pentru meditația în continuare: Citiți Ioan 10,1-11. Ce alt motiv ar mai putea fi, pentru care nașterea lui Isus a fost vestită mai întâi păstorilor?

De ce au apărut îngerii?

În lumea largă familiile împodobesc cu plăcere casele lor cu reprezentări ale ieslei. Scena ne-a devenit plăcută tuturor, și ne bucurăm, când ne oprim la fiecare parte componentă și putem să medităm la însemnătatea ei.

La mijloc stă desigur Maria și Iosif cu Copilul în iesle. Animalele pașnice stau alături. Păștorii vin spre staul, precauți și evlavioși. Și în spate (cu toate că știm, că ei au venit mult mai târziu), așezăm magii în îmbrăcămintea lor nobilă, purtând cadouri. O cămilă face scena mai interesantă și ne face să zâmbim.

Dar de ce îngerii? Ei oferă tabloului o frumusețe și grație cerească, dar noi nu suntem niciodată siguri, unde să-i așezăm. În cele din urmă ei ar trebui să fie în cer – deasupra ieslei, nu-i așa?

Noi avem tendința să-i așezăm la marginea scenei, chiar la distanță. În realitate îngerii nu pot fi un lucru secundar. Așa cum ne arată Biblia, ei stau în centrul acestei istorii spectaculare. Ce rol joacă ei în acest eveniment mare, și care este natura acestor agenți cerești tainici?

Probabil că dumneavoastră vă imaginați îngerii îmbrăcați în haine albe, largi, și dotați cu aripi mari. Probabil că înaintea ochilor dumneavoastră lăuntrici vedeți apariții sfinte strălucitoare ca aurul. Acest tablou nu își are originea în Biblie, ci la pictorii Evului Mediu și ai Renașterii. Acești artiști au fost dezamăgiți să descopere, că Biblia în cea mai mare parte a ei nu spune nimic despre apariții trupești ale îngerilor. Cum să se descrie ceea ce este de nedescris? Artiștii au trebuit să contribuie cu creativitatea lor.

Putem ști totuși un lucru despre apariția îngerilor: dacă am vedea un înger, ne-am speria foarte tare. Așa cum citim în Noul Testament, primele cuvinte ale unui înger sunt: »*Nu te teme.*« Oamenii nu erau obișnuiți să-i vadă, dar când însă s-a apropiat nașterea lui Isus, activitatea îngerilor în Iudeea s-a intensificat rapid. Gândiți-vă numai la următoarele vizite ale îngerilor:

- **Zaharia**, care a devenit tatăl lui Ioan Botezătorul,
- **Maria**, care a aflat, că ea va naște pe Fiul lui Dumnezeu,
- **Iosif**, care a fost încurajat, s-o ia de nevastă, și
- **păștorii**, care au fost trimiși la iesle.

Și să nu uităm pe magi. Cine a fost îngerul lor? Se spune, că Dumnezeu i-a înștiințat în vis despre Irod, că el este un trădător și trebuie evitat. Probabil a fost un înger, care le-a vorbit în acest vis, ca și în visul lui Iosif.

Cine poate să explice misiunea îngerilor? Ei vin în vis sau în realitate, ei produc teamă, sau ei vin îmbrăcați ca oameni obișnuiți (Evrei 13,2 ne spune, că mulți prin primirea de oaspeți au găzduit fără să știe pe îngeri!).

Îngerii sunt foarte preocupați, să îndeplinească repede misiunile încredințate lor de Dumnezeu. Cel mai frecvent ei aduc poporului lui Dumnezeu mesaje importante. Dar ei au și alte misiuni: ei au slujit lui Isus în pustie și în grădina Ghetsimani, ei au rostogolit piatra de la mormântul Său și au ajutat pe Petru să iasă dintr-o închisoare (compară cu Faptele Apostolilor 12,6-10)!

Îngerul, care a vorbit cu Zaharia, a dat cuvinte de îmbărbătare, dar el a fost și unul care a pedepsit. Când Zaharia s-a îndoit, îngerul i-a luat vocea, până când s-a născut fiul său. Acest fiu, Ioan Botezătorul, urma să joace un rol așa de important în viața lui Isus, că și nașterea lui trebuia vestită printr-o minune și printr-un înger.

Era același mesager, **Gabriel**, care a vizitat pe Maria – unul dintre îngerii deosebiți, pe care îi cunoaștem pe nume. Iosif a văzut de asemenea pe oaspetele lui în vis, dar mesajul era tot așa de important. Maria avea nevoie de sprijinul soțului ei. În fiecare caz, îngerii au dat indicații detaliate, pe care Maria și Iosif le-au urmat.

De ce îngeri? Deoarece este improbabil, ca noi să ignorăm sfatul unor oaspeți așa de spectaculari.

Mai erau apoi și păstorii. Cât de impresionant este totuși, că lucrătorii disprețuiți ai societății au avut de asemenea experiențele lor proprii cu îngerii. Ce ne spune aceasta despre Dumnezeu? El a

trimis îngerii la Maria și la Iosif din motive cu totul practice. Dar la păstori? Putem numai să tragem concluzia, că Dumnezeu dragostei face multe surprize. El a vrut, ca păstori simpli să fie alături la nașterea lui Isus, chiar dacă ei nu vor juca niciun alt rol în viața lui Isus. Să remarcăm, că păstori au avut parte de cea mai spectaculară apariție de îngeri. La început a fost acolo numai un înger, un mesager. El a împrăștiat teama păstorilor, i-a invitat la Betleem și le-a dat indicații detaliate, cum puteau să găsească familia lui Isus. Dar însă *»deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.”* « (Luca 2,13-14).

Acesta a fost un cer, așa cum lumea nu l-a văzut niciodată. Niciun joc de artificii nu se putea compara cu această scenă. Și nimic altceva nu ar fi putut veni mai surprinzător. Nu era nicio „determinare a scopului” practică în această scenă incredibilă a oștirii cerești, care a fost oferită simțurilor celor mai neînsemnați locuitori ai provinciei. Este vorba de o izbucnire spontană de bucurie! Era un moment de adorare venită din inimă, care a venit din cer și a pătruns până în lumea noastră. Acest moment, când păstori modești au fost invitați să vină în prezența Fiului lui Dumnezeu – ce altă reacție ar fi putut să aibă loc, decât bucuria între slujitorii lui Dumnezeu?

Când această laudă s-a încheiat, ni se spune, că îngerii s-au reîntors în cer. Însă noi suntem mulțumitorii, că aceasta nu a avut loc pentru totdeauna. Ei vor reveni, și anume, vor reveni des.

Cu siguranță, și acum îngerii sunt la lucru – probabil chiar în viața dumneavoastră. S-ar putea, ca noi să nu-i vedem, dar noi putem să-i luăm ca model. Dar cum? Continuând misiunile lor. Prin aceea că noi vestim oamenilor, că Dumnezeu lucrează, și prin simplul fapt, că noi radiem de bucurie, pentru că vedem minunea venirii lui Hristos în lumea aceasta.

Întrebări la această temă

- Cum ați reacționa dumneavoastră, dacă ar apare un înger al lui Dumnezeu și ar vorbi cu dumneavoastră? De ce?
- Care din vizitele diferite ale îngerilor prezentate în acest capitol vi se par mai importante? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Evrei 2,5-9. Ce învățăm din aceste versete cu privire la Isus și la îngeri? Ce înseamnă aceasta pentru dumneavoastră?

De ce au venit magii?

Este ceva misterios în jurul vechiului tablou. Peste un continent, prin nisipul pustiei, sub bolta înstelată liniștită călătorește o caravană ciudată. În țări îndepărtate, acești bărbați au citit semnele pe bolta cerească și și-au dat seama de un adevăr incredibil, pe care numai puține suflete vii din timpul acela au putut să-l recunoască.

Noi îi numim *înțelepți*, sau, ca să folosim expresia Bibliei, *magi*. Din acest cuvânt derivă cuvântul „magic”, și noi avem într-adevăr a face cu o istorie plină de minuni.

Dar cine erau acești vizitatori din răsărit? Ce căutau ei, și cum au găsit ei, ceea ce dorea inima lor? De ce au fost invitați într-un mod așa de costisitor?

Se pare că tablourile și reprezentările teatrale legate de iesle nu se pot înțelege între ele. Erau acești magi împărați sau iluzioniști, diplomați sau astrologi – trei împărați sau trei înțelepți? Ei ne plac, când sunt prezentați în haine exotice, cel mai plăcut cu cămile. Multe secole s-au făcut speculații cu privire la identitatea lor. Nu ne stau la dispoziție toate răspunsurile, dar probabil avem suficientă lumină, ca să ne călăuzim în căutarea noastră cu privire la înțelepții istorici. Ca și magii, putem probabil să urmărim lumina, care ne conduce la răspunsurile, pe care le căutăm.

Ei au fost văzuți pentru prima dată în împrejurimile Ierusalimului, când au pus întrebări. »Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?«, au întrebat ei. »Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui.« (Matei 2,2).

Oaspeții de departe nu erau ceva deosebit în Ierusalim. Locuitorii au recunoscut probabil imediat, că acești vizitatori deosebiți veneau dintr-o țară din Orient – din Persia sau din Arabia. Interesele lor pentru stele i-a calificat ca astrologi: ei citeau cerul pe timpul nopții. A fost un timp, când mulți din poporul Israel au fost în captivitate în aceste țări îndepărtate, și știința astronomiei le era ceva cunoscut.

Și totuși acești vizitatori au venit în Iudeea – într-o călătorie așa de lungă și de periculoasă – ca să urmărească un punct de lumină de pe cer. Aceasta era ceva nou. De aceea s-a explicat detaliat magilor, unde s-ar putea găsi Împăratul de curând născut: în Betleem. Profetul Mica a arătat de mult însemnătatea viitoare a acestei cetăți (Mica 5,2).

Evangelistul Matei ne spune, că steaua a apărut spre bucuria înțelepților. Ea i-a condus cu adevărat în mica cetate Betleem, unde au găsit familia modestă, pe care ei o căutau. Am văzut foarte multe tablouri ale scenelor care au urmat după aceea. Dar corespund tablourile realității?

Pictorii din toate secolele au pictat cu plăcere, cum înțelepții eleganți adoră pe Isus născut de curând, a cărui familie în noaptea de Crăciun era prea săracă, ca să aibă o cameră proprie. Ne imaginăm, că acești vizitatori au venit scurt timp după păstori. Dar această idee nu vine din Biblie.

Evangelistul Matei ne spune, că magii nu au vizitat familia în locul de naștere rustic al lui Isus din seara de Crăciun, ci într-o *casă* (Matei 2,11). Se pare că au trecut câteva săptămâni, probabil luni, și Iosif cu Maria și mica lor familie și-au găsit între timp adăpost corespunzător. De aceea era puțin mai târziu, când au venit cei trei – dar au fost cu adevărat *trei*? Este o tradiție, că în legătură cu înțelepții sunt numite trei nume: Cașpar, Melchior și Baltazar. Dar abia din secolul șapte acești vizitatori misterioși poartă aceste nume. Noi nu avem nici un fel de date cu privire la numele lor și la numărul lor. Dar noi cunoaștem numele și numărul darurilor, și acestea au fost cu adevărat trei – *aur, tămâie și smirnă*. Probabil au fost trei bărbați, care au adus trei daruri.

Așa cum păstorii au mers pe drumul simplu la Isus, tot așa înțelepții au mers pe drumul oficial. O grupă a venit din mediul înconjurător apropiat, cealaltă a venit din depărtare mare. O grupă era constituită din oameni simpli, cealaltă venea dintr-un mediu al bogăției și înțelepciunii. Ei au venit pe drumuri diferite, dar ei mergeau cu inimile unite. Păstorii s-au întors înapoi la oile lor și au lăudat pe Dumnezeu cu bucurie mare. Însă înțelepții s-au întors pe un alt drum înapoi (Matei 2,12), și anume, după ce au primit un alt semn: într-un vis au aflat, că împăratul Irod era o amenințare pentru ei.

Și acolo, pe strada care ducea spre Răsărit, pierdem pe înțelepți dinaintea ochilor. Ei au venit în mod tainic, și tot în mod tainic au dispărut. Ne rămân o mulțime de întrebări cu privire la ei. Cum s-a schimbat viața lor? Ce au povestit prietenilor lor de acasă? Ce s-a făcut cu darurile minunate?

Actele teatrale legate de iesle, procesiunile și tablourile au încercat în multe feluri să dea răspuns. Dar întrebările importante – acelea, pe care inima noastră le pune – sunt răspunse clar în schițele scurte despre Magi, pe care le-a făcut evanghelistul Matei.

De exemplu întrebarea: *Cine are voie să caute pe Domnul domnilor?* Vedem cu mare bucurie, că atât păstorii cât și prinții sunt bine veniți – cei bogați și cei săraci, vecinii și cei care locuiesc departe.

Noi întrebăm: *Cum putem găsi drumul?* Magii au urmărit indicația cerului și inima lor. Slava lui Dumnezeu se arată, de exemplu pe firmament, și vocea lui Dumnezeu ne strigă dinăuntru. Înțelepții au urmărit lumina unei stele, și Dumnezeu le-a arătat înțelepciunea limitată a timpului lor și a locului lor. Cu cât mai mare este înțelepciunea, care ne stă nouă la dispoziție? Dumnezeu încă ne mai invită, și invitația Lui este scrisă peste tot, unde ochii noștri ar putea privi.

Ce daruri putem noi să-I aducem? Înțelepții ne învață: tot ce ne stă la dispoziție! Vizitatorii au adus daruri, care li s-au părut lor a fi potrivite pentru un Împărat. Dar păstorii au adus numai bucuria și lauda lor.

Unde vom merge? Magii s-au întors pe un alt drum spre casă, și noi facem același lucru. În prezența lui Hristos toate drumurile devin noi pentru noi, și toate străzile, pe care El ni le-a pregătit, duc spre cer. Și orice daruri am avea noi, ele vor fi eclipsate de strălucirea darului, pe care noi L-am primit.

Și noi vrem să fim înțelepți. De aceea să urmărim drumul lor și să căutăm minunea Împăratului de curând născut!

Întrebări la această temă

- Cum alegeți dumneavoastră daruri pentru cei dragi, de exemplu de Crăciun? Ce vă motivează să faceți aceasta?
- Toate persoanele din istorisirea de Crăciun erau iudei, cu excepția înțelepților. De ce ei ca păgâni au ascultat de atenționarea îngerului?
- Pentru meditația în continuare: Citiți Isaia 60,1-3 și Faptele Apostolilor 26,22-23. Ce deduceți din prorocia lui Dumnezeu cu privire la păgâni?

De ce steaua Betleemului?

Cerul este plin de stele. În aerul curat al antichității ele se puteau vedea sclipind de la un orizont la altul. Dar într-o seară a apărut o stea cu totul deosebită. Ea strălucește pentru totdeauna în inima noastră ca Steaua Betleemului.

Ce era așa de deosebit la acest punct de lumină singular de pe cerul asiatic de vest? Ce a determinat pe înțelepți, să lase totul deoparte și să întreprindă o călătorie lungă și periculoasă și să urmeze Steaua strălucitoare, traversând țări?

Îngerii și păstorii sunt una, dar o stea – aceasta mărește dimensiunea temei noastre, nu-i așa? Căci acum ne deplasăm în domeniul științei. Stelele sunt tema astronomilor, care ne pot numi toate dovezile și numărul lor. Oamenii de știință sunt gata să ne spună, că stelele nu „se deplasează”, în orice caz relativ. Ele nu se opresc deasupra unui anumit oraș, și ele se orientează mai degrabă după legile fizicii, și nu ale credinței.

Dar știința relatează numai o parte mică a fiecărei istorii. „În lumea noastră”, spune un tânăr în povestirea Narnia, „o stea este o minge mare din gaz care arde.” Prietenul lui mai înțelept îi răspunde: „Chiar în lumea ta, fiul meu, aceasta nu este natura stelei, ci numai din ceea ce este ea făcută.” De aceea în această stea este mai mult decât prezintă statisticile. Ce putem noi ști despre steaua Betleemului?

În primul rând ea apare numai în capitolul 2 al evangheliei după Matei, în rest ea nu mai este amintită în Biblie. Evenimentul se desfășoară în Ierusalim. Prietenii noștri, magii, apar acolo într-o zi și pun întrebări despre politica iudaică. Vizitatorii înșiși nu sunt iudei. Ei au venit cu întrebările lor la Ierusalim, deoarece ei știu, că Ierusalimul este capitala politică și religioasă a Iudeii.

»Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?«, au întrebat vizitatorii din răsărit. »I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui« (Matei 2,2). Cu siguranță întrebarea a făcut ca în orașul activ, ocupat de romani, mulți să facă ochii mari. Împăratul iudeilor? O asemenea imaginație este ridicolă, ținând seama de prezența trupelor cezarului. Probabil că acești turiști au venit cu câteva secole prea târziu.

Însă înțelepții au avut o perspectivă cosmică. Ei erau astrologi, și ei au căutat să înțeleagă evenimentele umane, citind constelațiile. Era obișnuința lor, să compare profețiile cu cerul, inclusiv scrierile iudaice. Aceste suluri vorbesc clar despre un »Împărat al iudeilor«, care va fi anunțat printr-o stea.

Înțelepții au avut probabil acces la unul din aceste suluri. Printre cele mai vechi scrieri se găsește această indicație remarcabilă:

»Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel« (Numeri 24,17).

În aceste zile toți știau, care se ocupau cu profețiile clasice, că stelele și împărații aparțin împreună. Un toiag de cârmuire (sau: sceptru) era un simbol împărătesc. De aceea aceste cuvinte erau clare pentru magi. Ei au întrebat de un Împărat mare, care a fost vestit cu fanfara liniștită a unei apariții luminoase. Și dacă un astfel de Împărat a fost vestit cu mii de ani mai înainte, se merita să faci o astfel de călătorie, ca să-L vezi.

Aceasta explică profeția. Dar încă o dată: de ce această stea deosebită pe cerul plin de stele? Multe secole ne-am pus această întrebare. Știința modernă numește unii candidați pentru această lumină deosebită, pe care au văzut-o magii. De exemplu, cometa Halley a venit în acest timp în apropierea pământului. Planetele Jupiter și Saturn au fost așa de aproape una de alta, că în jurul anului 7 înainte de Hristos au alcătuit o „stea” mare. Planeta Jupiter are un anumit status împărătesc. O altă teorie se bazează pe faptul că constelația Taurului era legată de Iudeea și de țările aflate sub stăpânirea irodiană – și că Jupiter și Luna au alcătuit în primăvara anului 6 înainte de Hristos o constelație cerească luminoasă.

Este posibil ca magii să fi fost profund impresionați de un eveniment ceresc absolut normal? Dacă era așa, nu degradează aceasta însemnătatea stelei Betleemului? Nicidecum! Să ne amintim

de cuvintele înțelepte din Narnia: „O stea este mai mult decât o minge de gaz, care arde.” Constelațiile sunt dirijate nu numai de legile fizicii, ci de Unul, care supraveghează în fiecare clipă aceste legi. Steaua poate să fi fost o lumină, care a apărut numai pentru scurt timp pe cer, așa cum relatează evanghelia după Matei capitolul 2. Poate fi vorba și de o apariție deosebită de lumină și planete, pe care noi le cunoaștem astăzi. S-ar putea să fi fost un alt înger al lui Dumnezeu, un mesager de la Dumnezeu, care a invitat vizitatori dintr-o țară îndepărtată la nașterea lui Hristos. Orice ar fi fost, a condus pe magi direct în prezența Copilului Hristos, unde ei s-au închinat și au adus daruri.

Probabil răspunsul la întrebarea referitoare la stea este pentru noi tot așa de minunat ca și o ghicitoare nedelegată, un cadou de crăciun, care va fi despachetat abia în ziua veșniciei, când cerul nopții nu va mai fi și toate întrebările noastre vor primi răspuns. Ceea ce este important, este mult mai mult însemnătatea stelei, căci lumina ei luminează pe paginile Evangheliei și ne cheamă să venim și să ne închinăm. Este vorba de o stea minunată. Este o stea în noapte, care ne captivează cu o frumusețe liniștită și cu vestea minunată, pe care o aduc cu sine sclipirile ei.

Noi iubim steaua din Betleem, deoarece ea strălucește suficient de luminos, ca oameni din alte țări cu altă credință să stea împreună cu noi la iesle. Ea a strălucit pentru iudei, greci, romani, arabi și pentru oricine vrea să privească spre Betleem. Ea a dominat cerul nopții, ca să ne aducă aminte de venirea Unuia, care aduce pace și bucurie lumii.

Această stea, steaua noastră, a străpuns galaxiile, ca să ne amintească, că cunoscuta istorisire de crăciun se numără împreună cu cel mai mare eveniment al istoriei omenirii: Copilul mic este Domnul creației. Steaua ne conduce în lumina prezenței Sale. Și când am ajuns odată acolo, atunci o stea strălucește foarte slab în comparație cu această prezență.

Întrebări la această temă

- A fost credința sau știința care a determinat pe magi să urmărească steaua? Ce credeți dumneavoastră?
- Pentru meditarea în continuare: Când magii au văzut steaua (compară cu Matei 2,20), s-au bucurat foarte mult. Citiți Exodul 18,9; 1 Împărați 5,7 și Faptele Apostolilor 16,25-34, ca să găsiți alte exemple, că păgânii s-au bucurat de lucrările lui Dumnezeu. Numărați fiecare exemplu și gândiți-vă la el, de ce s-au bucurat oamenii.

De ce s-a mâniat împăratul Irod așa de mult?

Provincia Iuda, în care s-a născut Isus, stătea sub un blestem dublu. Cu siguranță ocupația romană a fost o povară mare. În anul 63 înainte de Hristos generalul roman **Pompeius** a asaltat Ierusalimul și a revendicat întreaga regiune pentru Roma. Diverse puteri s-au certat în decursul timpului pentru Ierusalim, dar romanii au preluat acum clar controlul.

Cea de-a doua umbră a fost aruncată asupra țării de către **Irod**, împăratul iudeilor. Numele lui ne este bine cunoscut din istoria crăciunului. Cine era de fapt Irod – și ce rol a jucat el la nașterea lui Isus?

El era fiul lui Antipa, care a fost numit procurator al Iudeii, atunci când Roma a preluat stăpânirea asupra acestei regiuni. Când în anul 44 înainte de Hristos a fost omorât cezarul în Roma, acolo a izbucnit un război civil, din care a ieșit victorios Marcus Antonius. El a vrut ca fiul lui Antipa, Irod, un iudeu pe jumătate, să poarte grija ordinii și dreptului. Senatul roman l-a numit chiar »împăratul iudeilor«, în anul 37 înainte de Hristos, ca și cum acest titlu ar fi făcut impresie asupra poporului normal. Cu siguranță nu a fost așa. Chiar și cu romanii de partea lui, Irod a trebuit să lupte 33 de ani, ca să poată să-și păstreze postul.

Ca să menții un imperiu așa de mare este o cutezanță periculoasă. Deoarece romanii, pentru menținerea puterii lor, luptau atât acasă cât și în multe alte țări, Irod a trebuit să fie foarte atent la postul său în Orientul Apropiat. Împărăteasa egipteană Cleopatra a vrut să cucerească Iuda pentru poporul ei. Și grupe sirieni și grecești au arătat interese față de această țară. În afară de aceasta erau și iudeii înșiși, care urau pe Irod. Ei au văzut cum el a omorât pe marele preot și pe alți preoți. El a lăsat în mod obișnuit să fie omorât oricine părea să nu fie suficient de devotat față de el.

Și astfel iudeii s-au poticnit de Irod chiar și atunci când el a început o mutare de șah înțeleaptă; reconstruirea Templului distrus, ca să câștige favoarea iudeilor. Căci nu a clădit el în același timp și templul pentru tot felul de idoli păgâni?

Nu era el pur și simplu o unealtă a ocupanților romani, ai căror soldați crucificau pe țărani simpli numai cu scopul de intimidare a poporului? Nu a sprijinit el pe romani, ca să-și impună impozitele lor nerușinat de mari, și după aceea a luat suplimentar impozit pentru sine?

Irod nu avea nicio șansă să devină un domnitor iubit sau chiar un împărat al iudeilor recunoscut de popor. El nu va putea niciodată să stea liniștit pe tronul său, fără să nu se uite cu un ochi permanent fricos spre unghiurile întunecate ale palatului său. El știa, că la cele mai mici schimbări politice în Roma trebuia să socotească, că el va fi alungat, sau chiar omorât. Era suficientă numai o răscoală bine organizată a rebelilor iudei, și toate măsurile lui de siguranță nu-i vor mai ajuta la nimic.

Nu era bine să fii împărat – însă Irod cel mare a luptat pentru ceea ce avea. Nu ne surprinde absolut deloc, că împăratul a suferit atât de mirajul prigonirii cât și de o boală corporală nevindecabilă. Când a venit timpul nașterii lui Isus, zilele lui au fost numărate. El era un om bătrân plin de neîncredere și amărăciune. Când tâmplarul neînsemnat a venit în Betleem împreună cu soția sa gravidă, împăratul Irod rezida la numai 10 km depărtare în fortăreața sa luxoasă, *Herodium*. Ea se afla pe o movilă, de pe care se putea privi spre cetatea lui David.

Pe împăratul nefericit îl torturau în timpul acela presimțiri ale morții. El a făcut deja pregătiri pentru înmormântarea lui, a încercat fără succes să se sinucidă și toată noaptea a stat treaz, căci se temea, că ar putea veni cineva noaptea, ca să-i fure cununa.

Tocmai în aceste zile de decădere personală i-au relatat sfătuitoarii lui despre un eveniment interesant din oraș: vizitatori din răsărit au sperat să primească informații de la curtea imperială din Ierusalim. Ei voiau să știe, unde puteau să găsească pe Împăratul iudeilor. Împăratul, așa li s-a spus, nu este momentan în oraș, el se odihnește în locuințele lui private și nu vrea să fie deranjat.

„Nu, nu, vă rugăm să ne scuzați”, au spus probabil vizitatorii. „Noi căutăm pe Împăratul de curând născut al iudeilor, a cărui naștere ne-a fost făcută cunoscut printr-o stea.”

Irod a auzit probabil despre tulburarea din Ierusalim. Zvonurile se răspândeau, că o femeie a născut un Copil într-un staul și păstorii au venit să I se închine. Toate acestea ar fi putut fi privite ca vorbe goale, lipsite de sens, în timpul aglomerației mari de oameni din timpul recensământului roman. Citim însă, că »tot Ierusalimul« știa despre căutarea întreprinsă de bărbații înțelepți.

Și chiar și Irod a aflat. Dacă în viața lui viitoare a urmărit o țintă, atunci a fost numai aceasta; îndepărtarea din drum a posibilului Moștenitor. El a făcut aceasta deja mulți ani la rând, și pe mâinile lui era sânge – sângele propriei soții, sângele mamei soacre, a cumnatului lui, a celor trei fii ai lui și sângele celor 46 de preoți, împreună cu sângele multor alte jertfe nenumărate. Într-un mediu de o sărăcie apăsătoare, el trăia în palatul său luxos, dar putem fi siguri, că el a fost un om nefericit. Inima lui rece și sufletul lui întunecat simțeau numai desconsiderare pentru viață și dezgust față de sine însuși. În momentul acela era puțin mai mult decât un reflex, să dispună o altă crimă – sau alte câteva sute.

În timpul acesta, la câțiva kilometri depărtare, Împăratul de curând născut a luat locul într-o iesle. Moștenirea Lui nu era moartea, ci viața, nu suferința, ci bucuria, nu o agățare de posesiunea Sa, ci o dăruire a ei. În loc să pricinuiască vărsare de sânge, El Își va vărsa în curând propriul sânge. Acest Împărat Își va da de bună voie viața, ca să elibereze pe poporul Său de vina lui. Și în timp ce tronul de ură al lui Irod se clătina, Isus a instaurat o împărăție de neclătinat, veșnică, a dragostei.

Irod a încercat să facă pe bărbații înțelepți, să-l ducă la Copil. Când aceasta nu i-a reușit, el a hotărât să omoare pe toți copiii de parte bărbătească până la vârsta de doi ani. În felul acesta voia să fie sigur, că nu i se va contesta tronul. Dar și acest plan nu i-a reușit. Irod nu a ținut cont de faptul, că Dumnezeu, care pune pe împărați și tot El îi doboară, chiar și în această situație are totul sub control și nu lasă ca planurile Lui să fie distruse.

Curând după aceea Irod a murit. Puteți să vizitați ruinele impresionante ale palatului Herodium și puteți vedea țărâna moștenirii sale.

În ceea ce privește pe bărbații înțelepți, ei s-au întors înapoi pe un alt drum.

Și ce este cu micul Împărat din iesle? El domnește și astăzi – în înțelepciune și bunătate și este iubit de milioane de oameni. Puteți să vedeți de asemenea și palatul Lui. Acest palat este constituit din pietre vii, și în fiecare zi crește spre desăvârșirea/terminarea sa, căci oamenii vin cu miile și zecile de mii, să intre în împărăția veșnică, de lumină și viață deplină, a lui Isus.

Întrebări la această temă

- Se spune deseori, că oamenii reacționează impulsiv, atunci când le este frică. Sunteți și dumneavoastră de aceeași părere? De ce, sau de ce nu?
- Numele Irod înseamnă „eroic”. Gândiți că el a fost un erou? De ce, sau de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Vă rog să comparați Ieremia 31,15 cu Matei 2,16-18. În ce constă asemănarea acestor două locuri?

De ce au adus înțelepții daruri?

Isus era aproape de doi ani. Familia Lui locuia încă în Betleem. În oraș s-a reîntors liniștea, și în felul acesta lui Iosif și Mariei le-a fost posibil să-și îmbunătățească puțin condițiile de viață și să se mute într-o casă mică.

În curând mica familie va trebui să meargă a doua oară în călătorie, căci un înger îi va înștiința cu privire la un pericol care va veni. Direct înainte de această vizită neașteptată a venit o altă vizită. A bătut la ușă, și acolo stăteau trimișii dintr-o țară îndepărtată. Iosif, care totdeauna era preocupat cu siguranța familiei, a fost foarte atent la acești vizitatori îmbrăcați ciudat. Dar ei au privit prietenoși și bine intenționați și inspirau respect deosebit. Spuneau, că de multe săptămâni sunt în călătorie, nu s-au temut de oboseală și cheltuială, da, au acceptat multe riscuri, ca să vadă »Copilașul născut de curând«.

Păstorii au venit desigur în noaptea în care S-a născut Isus. Dar tocmai când Maria și Iosif se mirau, cât timp va rămâne Copilul lor minunat o taină pentru lume, apar acești oameni, ca să confirme, că Isus era *Hristosul, Mesia*. Faptul că ei nu erau Iudei, ci străini, arăta că Copilul era mai mult decât Mesia al *iudeilor*. Așa cum a spus îngerul Gabriel, El este Fiul lui Dumnezeu; de aceea trimiterea Lui era valabilă pentru toată lumea.

Ce caravană deosebită trebuie să fi venit împreună cu acești bărbați înțelepți, căci cu siguranță ei nu au străbătut singuri o distanță așa de mare. Bărbații înțelepți trebuie să fi oferit multe prilejuri de discuții în Betleem, așa cum a fost și în Ierusalim. Și așa a fost, căci scurt timp după aceea tânăra familie a trebuit să plece neobservată spre Egipt – și când au făcut aceasta, probabil că darurile bărbaților înțelepți au fost necesare pentru finanțarea acestei călătorii.

Și ce este cu aceste daruri? Noi nu cunoaștem numele bărbaților înțelepți și nu știm nici din câte persoane era compusă grupa lor, dar ni se spune ce au adus cu ei. Era imposibil Mariei și lui Iosif să uite darurile generoase, care au fost puse la picioarele copilului.

»*Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistериile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă*« (Matei 2,11).

Ținta căutării lor anevoioase era adorarea – adorarea unui Dumnezeu, care probabil nu era Dumnezeul lor. Copilul a venit pentru toți, și darurile arată atât spre dăruitor cât și spre primitor.

Să ne imaginăm primul vizitator, cum pășește în față și deschide o cutie mică, așa că se poate vedea conținutul emoționant: **aur!** La acest dar aproape că nu mai trebuie spus nimic. În toată lumea aurul a fost considerat metalul cel mai prețios și era etalonul după care se măsura bunăstarea și bogăția. De aceea aurul este considerat dar împărătesc, ceea ce simbolizează domnia regală. Numai pentru că ei au primit o revelație divină, au putut acești vizitatori dintr-o regiune păgână să cadă la picioarele unui Copil obișnuit dintr-un oraș mic și să-L recunoască ca Împărat. Originea lor socială și lungă lor călătorie arată dăruirea lor. Cadoul de aur este dovada unor inimi care sunt gata să jertfească.

Cutia cu aur a fost închisă și pusă lângă copil. Acum a pășit în față un alt vizitator, ca să deschidă o sticlută. Un parfum prețios a umplut mica încăpere: aroma de **tămâie**, al doilea dar. Este vorba de un ulei sfânt, bine cunoscut tuturor celor care locuiau în Orientul Apropiat. Când norul de tămâie s-a împrăștiat, a arătat prezența pură și minunată a lui Dumnezeu în mijlocul credincioșilor. Tămâia este simbolul pentru „a fi înțelept” și pentru curăție.

Numai preoții aveau voie să jertfească tămâie – și aveau voie s-o jertfească numai lui Dumnezeu. Dar în Isus toți credincioșii devin preoți. Prin El avem libertatea să pășim înaintea lui Dumnezeu. Nu mai este nevoie de nici un Templu. Dacă aurul ca dar este simbolul domniei Sale împărătești, tămâia este simbolul dumnezeirii Sale. Probabil că Iosif și Maria au tremurat cu respect profund înaintea acestor evenimente – mirosul Templului în propria lor casă modestă! Dar aceasta le-a ajutat să-și amintească, că prezența lui Isus acolo îi va face să se uimească și mai mult.

A venit apoi al treilea dar. Când a fost deschis, probabil că Maria, presimțind ce va veni, a fost cuprinsă de fiori. O parte din aroma tămâiei a fost acoperită de mirosul **smirnei**. Și de smirnă erau legate unele asociații. Smirna era un ulei folosit pentru îmbălsămarea morților. Era ultimul miros, care te lega de un om preaiubit. Era mirosul pierderii. Înțelepții l-au adus, deoarece era de asemenea un ulei de ungere prețios, prețuit pretutindeni ca dar. David a fost uns de Samuel cu smirnă. Dar mirosea puțin mai amar, și pentru iudeul obișnuit acesta era mirosul morții.

Va veni ziua, când se va da lui Isus iarăși acest dar, dar în această împrejurare viitoare El va refuza acest dar. »*Și au dus pe Isus la locul numit Golgota, care, tâlmăcit, însemnează „Locul căpățânii”*. I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat« (Marcu 15,22-24). Și ei L-au răstignit.

După ce au fost date darurile Copilului, citim, că din motive de siguranță, înțelepții s-au întors înapoi pe un alt drum. Și Copilul se va întoarce de asemenea pe un alt drum. Dar El va alege drumul cel mai îngrozitor din toate drumurile. El Însuși S-a făcut dar pentru noi toți și apoi S-a întors înapoi la Tatăl Său. Acest dar a fost mult mai prețios decât aurul sau oricare alt dar. Ca Împărat al nostru, ca Salvatorul nostru și Mielul de jertfă El ne-a dat tot ce avea.

Întrebări la această temă

- Care din aceste daruri ale oamenilor înțelepți l-ați fi primit cu mai multă plăcere? De ce?
- Dacă ați avea posibilitatea să dați lui Isus astăzi un dar material, ce l-ați da? De ce?
- Pentru meditația în continuare: Cele două Evanghelii, care relatează despre nașterea lui Isus – Matei și Luca – relatează și despre alte evenimente foarte asemănătoare, chiar dacă cu un alt accent, decât în cazul nașterii lui Isus. Citiți Matei 7,11 și Luca 11,13. Prin ce se aseamănă? În ce constă diferența?

De ce nu S-a născut Isus, așa cum se naște un împărat?

După ce au văzut steaua pe cer, bărbații înțelepți au călătorit la Ierusalim. Ca oameni care gândesc logic, ei au știut, că acesta va fi locul cel mai probabil, unde se va putea găsi Împăratul iudeilor.

În fond, în timpurile glorioase ale lui Israel Ierusalimul era capitala. În Ierusalim era reședința guvernamentală și Templul. Orașul domina pe o regiune muntoasă și prin așezarea lui pe înălțime scotea în evidență poziția lui.

În timpurile de început ale lui Israel ca națiune, după ce au populat țara care le-a fost făgăduită, israeliții au privit direct spre Dumnezeu ca Stăpânitor al lor. Ei au urmat pe conducătorii stabiliți de El, care atunci au fost numiți „judecători”. Ultimul și cel mai mare conducător a fost **Samuel**, care a trebuit să audă cerința permanentă a poporului: »Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile!« (1 Samuel 8,5). Domnul a dat poporului, împotriva voinței Lui, ceea ce acesta și-a dorit: un împărat omenesc.

Israelii au încununat imediat pe **Saul**, războinicul cel mai mare și mai impresionant dintre ei. Experimentul unui împărat omenesc a eșuat, deoarece Saul nu a îndeplinit cerințele spirituale ale unui conducător pentru o națiune întreagă. L-au urmat **David** și **Solomon** – și sub domnia lor Israel a devenit o putere mare. Solomon a fost cel care a mărit teritoriul lui Israel și a construit primul Templu.

Dar în cele din urmă a permis închinarea la dumnezei falși, și împărăția a început să se distruge începând din interior. Națiunea s-a rupt în două și a devenit o pradă ușoară pentru vecinii ei cotropitori; Asiria și Babilonul.

Dar toate acestea erau acum trecute. Singurul „împărat” era Irod, care se aseamăna mai mult cu o marionetă romană decât cu o maiestate glorioasă. Împărăția Israelului a suferit o decădere permanentă, începând din zilele lui David și Solomon. Dacă nu s-ar acorda toată încrederea profeților, s-ar putea ușor crede, că timpul marilor împărați ai iudeilor a trecut pentru totdeauna.

Însă o stea a vestit apoi un Împărat născut de curând. Venirea Lui a fost aflată de la vizitatori ciudați din Răsărit. Steaua a călăuzit pe bărbații înțelepți de la Ierusalim la Betleem. Nu era acesta locul în care s-a născut și împăratul David? Oricum ar fi: nașterea lui Isus nu arăta nicidecum ca nașterea unui împărat. David s-a născut cel puțin într-o casă, și tatăl lui, Isai, era posesorul bogat al unei turme de oi. Pe lângă aceasta a mai fost și Samuel, care a uns cu untdelemn pe tânărul păstor – simbol al bunei plăceri a Domnului și instaurarea lui prin El.

În contrast cu aceasta, avem aici de a face cu o pereche obișnuită și cu un Copil. Chiar și Maria și Iosif trebuie să se fi întrebat cu toată seriozitatea, cum este posibil, ca un Copil din condiții așa de modeste să se ridice la o putere așa de mare. Fastul nașterii Lui ar fi trebuit să atragă atenția lumii întregi.

Însă Dumnezeu acționează deseori cu totul altfel decât ne-am fi așteptat noi. Din mai multe motive Isus nu a venit în felul unui împărat. **Motivul cel mai important** este acela, că El a venit să inverseze lumea și valorile ei. Experiența lumii noastre afirmă, că împărații domnesc în turnuri de fildeș peste supușii lor. O ierarhie severă între cei puternici și cei neînsemnați coordonează relațiile de stăpânire. Isus a venit, ca să proclame o domnie revoluționară: »*Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru*« (Marcu 10,42-43). Și exact așa Și-a clădit El împărăția: nu cu putere, ci cu dragoste și smerenie. »*Ferice de cei blânzi*«, a învățat El pe urmașii Lui, »*căci ei vor moșteni pământul!*« (Matei 5,5).

Putea Isus să vestească un astfel de mesaj de la fereastra unui palat impresionant? Desigur, nu. Isus era un Împărat *incognito* – Cel mai mare Stăpânitor al tuturor timpurilor a venit în înfățișarea unui Învățător sărac. Sunt puțini împărații obișnuiți care îmbrățișează pe leproși sau se ocupă cu cei disprețuiți.

În al doilea rând, Isus a venit, ca să arate, că cea mai mare putere se găsește nu în afara inimii, ci în interiorul ei. El a spus: »*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici, sau: uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru*« (Luca 17,20-21). Dacă puterea este numai pentru aceia care stau pe tron, ce speranță mai rămâne pentru cei săraci și neînsemnați? Isus arată, că binecuvântarea este pentru toți cei care iubesc dezinteresat.

În al treilea rând, Isus a renunțat la tot confortul unui împărat, căci altfel El nu ar fi fost niciodată în stare, să plătească prețul pentru păcatele noastre. El, Cel care nu a revendicat niciun privilegiu împărătesc, S-a putut supune dezinteresat morții și a putut să Se dea pe deplin pentru noi la moarte.

Pilat, procuratorul roman, a înțeles ceva din însemnătatea acestei probleme, atunci când a interogat pe Isus. El L-a întrebat pe Isus, dacă El este un împărat. Răspunsul, pe care l-a primit, a fost: »*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici*« (Ioan 18,36). În timpul procesului împotriva lui Isus, romanii L-au numit »*Împăratul iudeilor*«, spre indignarea acelor care voiau moartea Lui, și acest titlu a fost scris pe o tăbliță, pe care au prins-o în cuie deasupra capului Lui, când El Își dădea viața pe cruce.

Păzitorii romani râdeau la gândul, că un „împărat” a fost condamnat la cea mai nedemnă și cea mai rea formă de execuție. Dar tocmai acesta era punctul: Împăratul cel mai mare a devenit rob – Suveranul a devenit jertfă. Însă »*îndurarea Ta mă face mare*« (Psalmul 18,35). Numai așa a putut El să ne deschidă cerul.

S-ar putea ca nașterea acestui Împărat să nu fi avut loc potrivit cu etaloanele omenești care se cuvin pentru un împărat. Dar când Domnul nostru Se va arăta în veacul viitor în toată slava Sa, atunci orice domnitor pământesc trebuie să se plece înaintea maiestății Sale. Atunci nu va mai fi printre cei muritori niciunul, care să fie cel mai mare sau cel mai neînsemnat – și nici un înrobît și niciun dezmoștenit. Atunci singurul, veșnicul Prinț al păcii va domni în mijlocul copiilor Săi iubiți, care Îl vor adora.

Întrebări la această temă

- Ați planificat vreodată un eveniment deosebit pentru cineva? Cum procedați, de ce țineți seama?
- După cunoștințele dumneavoastră, când s-a născut ultimul prinț sau ultima prințesă? Cum ați aflat de aceasta?
- Pentru meditația în continuare: Citiți 1 Samuel 24,16-20; 2 Samuel 2,1 și 2 Samuel 5,1-3, ca să aflați ceva despre felul în care a devenit David împărat. Ce lecție putem învăța din viața lui David?

De ce ne provoacă Ana și Simion?

Această istorie descrie o credințioșie, care va fi răsplătită. Este o istorie în care *sfârșitul* fericit a doi oameni este întâmpinat de un *început* plin de speranțe. Cei doi sunt puțin luați în seamă în istoria crăciunului, așa cum a fost și în viața lor de mai înainte. Să descoperi această întâmplare și să te bucuri de ea este asemenea unui cadou neașteptat, pe care îl descoperi târziu în seara de crăciun, și pe care aproape că îl treci cu vederea sub hârtia de ambalat cadouri.

Istoria începe în Templul din Ierusalim, unul din locurile cele mai vizitate din lume. Grupe de preoți trec pe alături, ca să-și îndeplinească misiunile lor sfinte. Pelerini din toate punctele cardinale vin, deoarece vor să vadă această clădire și să se închine Domnului. Aici, în Locul Preasfânt, este locuința lui Dumnezeu. Numai aici poate Dumnezeu să fie adorat cu adevărat, numai aici ascultă El rugăciunile și primește jertfe.

Și desigur aici se găsesc totdeauna și unii excentrici. Orice monument renumit atrage excentrici. Noi suntem înclinați să ignorăm pe astfel de oameni, oameni ca acest **Simion**.

Simion vine de mai multe ori pe săptămână aici. Prin dăruirea sa față de Dumnezeu, este atras de Templu ca de un magnet. Tot timpul vieții sale Simion a atârnat permanent de o făgăduință: că ochii lui bătrâni, obosiți, vor vedea pe Mesia, înainte ca ei să se închidă pentru ultima dată. Duhul lui Dumnezeu i-a dat această făgăduință. Imaginați-vă aceasta! El, Simion, va vedea pe Alesul lui Dumnezeu – și aceasta în curând! Trebuie să fie curând, deoarece el este deja bătrân și nu mai poate aștepta mult.

Rudeniile lui au încercat prudenți să contrazică pe bătrânul Simion, dar el nu a acordat nicio atenție scepticismului lor. Mesia va veni! *Și el îl va vedea!*

Mulți ani a căutat cu privirea spre acest eveniment. Preoții nici nu mai bagă în seamă prezența lui. Pentru ei el este numai un om bătrân, care suferă de halucinații. Să-i lăsăm credința în povești, căci ea îi oferă ceva, de care el se poate agăța!

Astăzi Simion nu mai poate să-și stăpânească zâmbetul. Oamenii pot să-și holbeze ochii la el – Dumnezeu i-a făcut cunoscut astăzi pentru a doua oară ceva. Mesajul era: „Du-te la Templu, bătrân prieten!” Și astfel el vine încet, târându-se, respirând din greu și sprijinindu-se pe baston pe pardoseala lustruită. Când a ajuns, a făcut o privire de ansamblu despre activitatea în Templu. Mult timp nu a văzut nimic deosebit. Și nici atunci, când tânăra pereche a venit cu Fiul lor cel mic – *dar el știe*.

Se pare că părinții aduc pe Copilul lor să-L închine lui Dumnezeu. Potrivit Legii, fiecare întâi născut trebuie adus înaintea lui Dumnezeu. Acest Fiul arată ca oricare alt copil, dar Simion simte iarăși acea căldură, acel sentiment care se împrăștie în el – acea confirmare, care poate veni numai de la Duhul Sfânt. În felul acesta el poate vedea, ceea ce nu se poate vedea cu ochiul. Inima lui află, ceea ce își dorea.

Simion se grăbește să meargă la această familie, ținându-se cu ambele mâini de ciomag. Părinții se miră de îndrăzneala lui. Iosif se dă un pas înapoi, dar Maria înțelege și pune atentă Copilul ei în brațele lui Simion.

Bătrânul privește plin de uimire și venerație la legătura moale, perisabilă, din brațele sale. Lacrimile se scurg pe ridurile adânci de pe fața lui. Când cu mâinile tremurânde ridică Copilul, o rugăciune de mulțumire începe să se scurgă din gura lui. Cuvintele lui devin o cântare și tot Templul se liniștește, ca să asculte:

»Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel!« (Luca 2,29-32).

În această zi preoții și pelerinii privesc cu ochi mari la Simion, ca și cum l-ar vedea pentru prima dată. Când însă Simion dă atent Copilul înapoi mamei Sale, pare ca și cum un nor de grijuri mari ar întuneca strălucirea ochilor săi. Simion vorbește foarte serios cu Maria, și numai aceia, care stau în apropiere, pot să înțeleagă cuvintele lui. Este vorba de Copil, care va fi iubit,

dar care va fi și respins. Acest Fiu va face cunoscut gândurile oamenilor. Cuvântul său profetic face pe mamă să tremure.

Și tocmai în acest moment începe partea a doua a istoriei. O femeie apare și începe să laude pe Dumnezeu cu voce tare. Toți „oaspeții casei” o cunosc: este **Ana**, bătrâna de 84 de ani, despre care se presupune că era o profetesă. Unii, ca și Simion, vin mereu la Templu; Ana dimpotrivă, nu părăsește niciodată Templul. Mulți ani Templul a fost lumea ei toată, și oamenii simt, că nimeni nu poate fi mai aproape de Dumnezeu ca acela care a petrecut așa de mulți ani în apropierea imediată a celui mai sfânt loc de pe lume.

Se povestește, că Ana a fost cândva căsătorită. Dar soțul ei a murit, când cei mai mulți dintre cei care erau de față nici nu se născuseră. Câte prezentări ale noi născuților nu a văzut ea deja? Dar niciodată nu a reacționat ca acum! Ceea ce pare să știe Simion, vestește ea public. Ea spune tuturor, că Mesia a venit. Ea spune despre faptele viitoare ale lui Isus – care Însuși este Dumnezeu, Domnul domnilor, care vorbește prin această femeie bătrână!

Mulți ani își vor aminti oamenii de această zi remarcabilă din Templu. Vestea bună vine din gura acelor, de la care nimeni nu s-a așteptat – nu de la preoți, ci de la doi bătrâni, credincioși uitați.

Ei devin mesageri, deoarece au fost credincioși. Și o altă veste plutește în această istorie de crăciun – vestea, că Dumnezeu răsplătește pe cei credincioși. Copilul Hristos este un cadou pentru toți, atât pentru cei din trecut cât și pentru cei din viitor. Dar aceia, care Îl cunosc, vă vor spune, că una din bucuriile cele mai mari este dată slujitorilor credincioși, înțelepți, și aceasta este ușor trecută cu vederea de ceilalți.

Întrebări la această temă

- Vă amintiți de cineva care este caracterizat de o răbdare, credincioșie și încredere deosebită? De ce?
- Ce ați face, dacă cineva ar arăta un interes așa de mare față de primul dumneavoastră copil? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Următoarele locuri din Biblie conțin făgăduințe pentru aceia care sunt credincioși. Citiți fiecare loc din Biblie și identificați făgăduințele despre care vorbesc: Proverbe 28,20; Coloseni 1,2; 2 Timotei 2,11-13 și Apocalipsa 2,10.

De ce mulți oameni sărbătoresc crăciunul la 25 Decembrie?

Unii denumesc evenimentul nașterii lui Isus ca „primul crăciun”. Dar a fost așa? Aceasta depinde foarte mult, de ce înseamnă de fapt cuvântul *crăciun*.

Dacă prin aceasta vrem să spunem nașterea lui Isus, atunci desigur nici un alt eveniment nu este primul crăciun.

Dar are loc această sărbătoare cu adevărat în ziua nașterii lui Isus Hristos? Nu se poate spune cu certitudine. Învățații au încercat multe secole să găsească un răspuns la această întrebare. Ceea ce noi putem ști cu o anumită siguranță, este, că Isus S-a născut aproximativ în anul 4 înainte de Hristos. (Da, aceasta ne surprinde, când vorbim de „*înainte de Hristos*”; fapt este, că atunci când a luat naștere calendarul nostru, s-a greșit cu câțiva ani.)

S-a născut Hristos iarna? Unele teorii cu privire la momentul nașterii Sale se referă exact la ziua în care noi sărbătorim crăciunul. Altele se referă la faptul, că păstorii păzeau oile noaptea, așa cum ne relatează evanghelistul Luca. Aceasta ar însemna un timp de primăvară, cu toate că aici s-ar putea referi la oile Templului, a căror soartă era, să fie folosite ca jertfe, și care tot timpul stăteau afară. Primii conducători ai bisericii creștine, care au trăit o sută sau două sute de ani după Hristos, au sărbătorit ziua de 25 martie, așa numitul „*punctul primăverii*” – o zi importantă pentru oamenii din timpul acela cu interese mari pentru agricultură.

Dar de ce credincioșii nu au sărbătorit ziua nașterii Domnului lor chiar de la început? Zilele de sărbătoare oficiale au început să se dezvolte treptat, când au devenit tradiții fixe. În afară de aceasta mulți creștini din timpurile de început au atenționat cu privire la instituționalizarea credinței. **Origenes**, un teolog vechi, în anul 245 a fost împotriva sărbătoririi nașterii lui Isus. „*Păcătoșii nu sărbătoresc pe sfinți*”, a argumentat el.

Însă după un timp ziua de 25 martie s-a instituit ca punct central al anului calendaristic. În Evul Mediu această dată apărea ca momentul pentru sărbătoarea *Vestirea Mariei*. Se amintea de vizita îngerului Gabriel la Maria, ca să-i aducă vestea minunată, că ea va aduce pe Hristos în lume.

Când tradiția creștină s-a consolidat tot mai mult în timpul Evului Mediu, oamenii au vrut să sărbătorească însăși nașterea lui Isus. Era de înțeles, că o asemenea zi trebuia să fie la nouă luni de la vestirea făcută de îngerul Gabriel, pe care au pus-o în legătură cu 25 martie. Au calculat bine și au ajuns la 25 decembrie, ziua *solstițiului de iarnă*. Și în felul acesta ziua de 25 decembrie a devenit data tradițională a sărbătorii crăciunului.

Și alți factori au avut influență asupra legăturii dintre crăciun și data de 25 decembrie. Această dată a fost deseori folosită pentru sărbători în vechea Romă. Desigur, la început creștinii și romanii au avut puțin a face unii cu alții. Însă în timpul lui **Constantin** numele celor două grupe a fost folosit aproape ca sinonime. Căci în Europa de vest creștinismul era acum identic cu „biserica romană”. Era inevitabil: de îndată ce influența creștină a pătruns în imperiul roman, și influențele romane au pătruns în creștinism.

În cele din urmă ziua de 25 decembrie a devenit ceea ce este ea astăzi: o zi de sărbătoare, care unește ceea ce este sfânt cu lumea. În timpul lui Constantin apariția zeului roman *Mithras* era sărbătorită în aceeași zi cu nașterea lui Isus! Și până astăzi simțim la sărbătoarea venirii Fiului lui Dumnezeu concurența „idolilor” moderni ai plăcerilor, consumului și materialismului. Domnește o discrepanță fără remediu între elementele creștine și cele necreștine, care luptă să ne atragă atenția în timpul de advent.

După perioada lui Constantin, cultul lui Mithras a dispărut repede. Cu timpul au dispărut și vechile sărbători romane și păgâne. Cândva această zi de sărbătoare a fost pusă în legătură numai cu numele lui Hristos.

Deja în anul 336 după Hristos erau în Roma sărbători de crăciun. Copilul, care a venit neobservat într-o iesle în Orientul Apropiat, a cucerit în numai trei secole capitala marelui imperiu mondial. Cu fiecare sărbătoare de crăciun a fost vestită și nașterea Sa și Trimisul divin. Mesajul Său a ajuns la inimile oamenilor, oriunde urmașii Săi călătoreau. Și cum călătoreau ei!

Misionarii au ajuns în colțurile cele mai îndepărtate ale Europei și Asiei, au traversat mări, au ajuns în Africa și America – pretutindeni unde trăiau oameni și aveau nevoie de Salvatorul.

Astăzi putem auzi în fiecare an la 25 decembrie pe toate continentele locuite cântări de crăciun. Le putem auzi în mii de limbi și dialecte. Aceleași istorisiri de crăciun iubite se povestesc mereu, începând cu vizita lui Gabriel și până la trădarea lui Irod. Copiii desenează iesle și cămile. Emisiuni speciale și ilustrații întreabă mereu: „*Cine a fost acest Om din Nazaret, care a trăit cu două mii de ani în urmă și care și astăzi dă naștere la o așa dragoste și o așa ascultare?*”

Mulți creștini scot în evidență acest timp la sfârșitul anului, ca împreună să se gândească cum Dumnezeu a devenit om și cum oamenii pot să vină înapoi la Dumnezeu. Și niciodată în timpul anului nu sunt bisericile așa de pline până la refuz, ca în timpul sărbătorilor de crăciun!

Da, noi am dori cu plăcere să știm ziua exactă și anul exact al nașterii Sale, unde exact a stat ieslea, din ce țară au venit oamenii înțelepți și cărei galaxii aparținea steaua Betleemului. Dar fără să ne gândim prea mult, recunoaștem că noi știm tot ce trebuie să știm cu adevărat.

Și ce este cu 25 decembrie? Ea este o zi, ca toate celelalte. »*Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui*« (Romani 14,5).

Crăciunul este o zi când se fac daruri și este o zi a bucuriei, un timp de împăcare și de dragoste, în care putem să ne dăm seama, cum într-o zi lumea întreagă își va pleca genunchii înaintea Împăratului care va veni.

Dar și toate celelalte zile ale anului sunt „crăciun”. Aceasta este mărimea cadoului mare făcut nouă de Isus.

Întrebări la această temă

- Ce gândiți: de ce cele mai multe biserici sunt pline până la refuz numai în timpul sărbătorilor de crăciun?
- Ar fi ceva deosebit pentru dumneavoastră, dacă data nașterii lui Isus ar fi alta decât 25 decembrie? De ce, sau de ce nu?
- Pentru meditația în continuare: Citiți Romani 5,1-11. Numărați darurile, pe care noi le primim prin nașterea lui Isus și prin viața Lui de jertfă.

De ce a venit Isus?

Când luna a luminat vârfurile copacilor și vântul de seară a răcorit pielea ei, Maria s-a odihnit, ca să-și refacă puterile. Ea privea cu uimire la Darul mic și viu din brațele ei. Desigur, fiecare copil este un dar al cerului – și în mod deosebit întâiul născut.

Dar Maria a înțeles, că Copilul, pe care Îl ținea în brațe, era deosebit de toți ceilalți copii, care s-au născut vreodată. Ea știa ce i-a spus îngerul odată și ceea ce i-a confirmat inima ei: la sânul meu este Fiul lui Dumnezeu. Erau exact cuvintele, era exact denumirea, pe care îngerul o spusese: »*Fiul lui Dumnezeu*« (Luca 1,35). *Dar întrebarea era: De ce?*

Ne putem imagina pe Iosif, cât de mândru stătea lângă soția lui. El se va îngriji, va veghea, așa cum fac tații. Probabil că Iosif a privit spre norii luminați de razele lunii și s-a gândit la tainele lui. Informațiile, care s-au dat perechii logodite, erau foarte limitate. Ce exact a făcut Domnul în acest mic oraș, în această noapte liniștită, în această provincie neînsemnată? Când Dumnezeu intervine în treburile omului, tot pământul trebuie să tremure. Dar aici avem a face cu o scenă, care se poate întâlni oriunde în lume: o mamă, un tată, un Copil. *De ce cerul a fost preocupat cu astfel de scenă aparent neînsemnată?*

Iosif a făcut, ceea ce am fi făcut și noi. El s-a gândit mereu la ceea ce a trăit. El s-a gândit încă o dată la cuvintele vizitatorului lui ceresc. Îngerul i-a adus mesajul: »*Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*« (Matei 1,21).

Cuvintele îngerilor probabil că nu se pot uita niciodată. Îți aduci aminte de ele, le apreciezi valoarea, te gândești mereu la ele în inimă, le împărtășești numai cu prietenii cei mai apropiați și cei mai de încredere. Maria și Iosif au avut parte fiecare de vizita unui înger, și fiecare avea în mână o parte din puzzle. Mariei i s-a spus, cine era Baby, și lui Iosif i s-a spus, ce va face El mai târziu.

Aproape că nu există nicio îndoială, că pe măsură ce Copilul creștea în înțelepciune și vârstă, Mariei și lui Iosif îi veneau mereu în minte cuvintele:

»*El este Fiul lui Dumnezeu.*« - »*El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.*«

În evangheliile găsim pe Isus ca tânăr, care vorbește deseori despre misiunea sa. Primele Sale cuvinte, care ne sunt făcute cunoscut, sunt adresate părinților Lui. Ele includ mesajul, că ei ar fi trebuit să se aștepte, că El este acolo, unde este vorba de cele ale Tatălui (Luca 2,49).

Însă Luca ne relatează, că părinții Lui nu au înțeles cuvintele Lui. Ce era cele ale Tatălui? Cine era acest tânăr cu corpul de doisprezece ani și cu înțelepciunea nelimitată în timp? Ne putem imagina discuția liniștită dintre Maria și Iosif după acest eveniment. „*De ce a venit Isus?*” Și când se va împlini timpul – așa cum nu se va putea evita – unde se va duce El? Ce va face El? Va înțelege vreodată lumea taina incredibilă dintre cer și această familie mică?

Când a venit ziua împlinirii, la aproximativ trei decenii după nașterea Sa, s-a văzut că Isus avea identitatea, care i-a fost revelată Mariei de către înger, și că El a împlinit misiunea, despre care a auzit Iosif. Ne putem imagina, că El a vorbit deseori cu cei doi. El a vorbit cu învățătorii iudei. El a studiat exact cuvintele prorocilor. Și El a afirmat: „Eu sunt Acela, pe care Isaia L-a descris cu mulți ani în urmă” (compară cu Luca 4,17).

Nu există nici un timp, în care să-I fi părut rău de renunțarea la o viață simplă, o viață normală – o viață cu soție, copii și nepoți -, căci El știa, că El nu are voie s-o aleagă. El avea o inimă credincioasă. Când a știut, că a sosit timpul, S-a dus singur în pustie și a renunțat la mâncare și băutură. Acolo, în singurătate, identitatea Lui și misiunea Lui au fost una. Isus a întâlnit acolo ispitele diavolului – și li S-a împotrivit.

Și când a apărut public, Isus a răspuns mereu la această întrebare: *Care a fost sensul venirii Lui?* În mai multe ocazii, care ne sunt relatate în Evangheliile, El a folosit formularea: »*Eu am venit ...*

- *în Numele Tatălui Meu.*« ..... (Ioan 5,43)

- *ca să chem pe cei păcătoși.*« ..... (Matei 9,13)

- *ca să fac voia Celui care M-a trimis.*« ..... (Ioan 6,38)

- ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric.« ..... (Ioan 12,46)

Dacă folosim aceste relatări păstrate în scris ca și cheie, recunoaștem că El era foarte conștient de misiunea Sa. Oamenii normali nu vorbesc niciodată despre aceea, că ei au venit în lume; lumea aceasta este casa noastră. Isus a folosit vorbirea unui *Oaspete*. El a folosit vorbirea unui *Mesager*, care are de îndeplinit o misiune scurtă, dar urgentă, o misiune grea.

Probabil că afirmația Lui cea mai clară cu privire la motivele venirii Sale a făcut-o în ziua când a întâlnit un om mic, de evitat, cu numele Zacheu. Acesta a devenit un om bogat prin corupție. Când însă Isus a trecut prin cetate, omul mic a fugit înaintea mulțimii și s-a urcat într-un copac. El nu s-a rușinat de atitudinea lui publică lipsită de demnitate – renumele lui era și așa ruinat. În fond el s-a îmbogățit numai prin profitarea de prevederile hotărârilor cu privire la impozit ale romanilor. Oricine gândea atunci, că un Învățător cu renume al adevărului divin va ignora pe un astfel de parazit.

Dar – imaginați-vă! – Isus a chemat pe nume pe omul mic de statură și apoi i-a propus să meargă la el acasă, ca să mănânce împreună cu el. În ochii oamenilor, care erau în jurul lui Isus, aceasta era o greșală mare din partea lui Isus, și această părere au rostit-o cu voce tare. Isus a spus: »*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut*« (Luca 19,10). Să caute și să mântuiască ce este pierdut. În această afirmație se cuprinde muzică și maiestate. O grupă: cei pierduți. Două acțiuni; să caute și să mântuiască. Misiunea stringentă a Mesagerului este deci lucrarea de mântuire!

Să caute și să mântuiască. Ne gândim la naufragații care se agață de lemne. Elicoptere plutesc pe cerul nopții și iluminează marea cu reflectoarele lor. Sunt în căutarea supraviețuitorilor, care trebuie salvați.

Ne gândim la o mină, care s-a prăbușit, în care sunt mineri la sute de metri sub pământ. Oxigenul este pe terminate și oamenii se târăsc în întuneric încoace și încolo și se întreabă, dacă mai pot spera în salvarea lor.

Ne gândim la un copil căzut într-o groapă adâncă, sau la o oaie, care s-a rătăcit. Un animal dintr-o turmă mare, cine îi va duce lipsa? Păstorul îi va duce lipsa. El va lăsa toată turma mare, ca să caute oaia – oricât l-ar costa!

Paza țărmlului va găsi pe marinari, și niciun plătitor de impozit nu se va plânge de costurile pricinuite de salvarea lor. Minerii vor fi salvați cu orice preț, și copilul pierdut va fi căutat atâta timp, până când va fi găsit. Aceste situații sunt foarte stringente, și dacă urmărim astfel de evenimente ne oprim, ne rugăm și sperăm.

Toți pompierii din New York, care au alergat la dărâmăturile World Trade Center, nu s-au oprit nici o clipă, ca să se gândească la pericole. Au mers înainte, fiind gata să plătească prețul cel mai mare, pe care viața îl poate cere. Gândul de a slava este o parte componentă a ființei noastre; el ne mână să facem lucruri, pe care altfel niciodată nu le-am face.

Dar adevărata tragedie depășește aceste evenimente. Lumea se află adânc cufundată în propriile dărâmături, în întunericul provocat de ea însăși, în suferința, pe care singură și-a provocat-o. Cel mai mare dușman este puterea de neînvinși din noi, acest principiu, pe care Biblia îl numește *păcat*. Noi toți nu suntem conștienți de puterea lui asupra noastră. Noi știm că consecința păcatului este autodistrugerea. Și cu toate acestea ne înrobim păcatului sub tot felul de forme posibile ale lui. Nimeni nu are putere să se elibereze din ghiarele păcatului. De aceea urmările îngrozitoare ale stării noastre decăzute se simt pretutindeni. Dărâmăturile sunt pretutindeni. Oamenii din lumea aceasta, miliarde de oameni, își doresc salvarea – deseori fără să înțeleagă ce doresc de fapt.

Atunci strălucește o lumină în întuneric. Un reflector luminează prin deznădejdea noastră.

Este Isus. El a venit în mijlocul nostru și spune: »*Am venit să caut și să mântuiesc ce este pierdut*.«

Cuvântul *evangelie* înseamnă „veste bună”. Da, cu adevărat, această veste este așa de bună, așa nespuse de minunată, că lumea cu greu o poate crede. Un mijloc de vindecare de păcat a fost

găsit. Pentru moarte există numai o alternativă – și această alternativă va fi așa de bună, că atunci, când noi o vom trăi, sufletele noastre slabe nu vor putea niciodată să cuprindă bucuria care se leagă de ea.

Dar va fi și mai bine.

Isus folosește încă o dată formularea »*Eu am venit*«. Motivul principal al venirii Sale a fost misiunea de salvare. Dar Isus a amintit și o a doua țintă: »*Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug*« (Ioan 10,10). Când El a rostit aceste cuvinte a vorbit iarăși despre oi. El a spus, că un păstor fals exploatează oile; adevăratul Păstor iubește așa de mult oaia, că Își dă viața pentru ea. »*Eu am venit nu numai ca să vă salvez*», a spus El, »*ci Eu am venit ca să vă dau o viață din belșug.*»

Mariei i s-a spus, că Fiul ei va fi Fiul lui Dumnezeu. Lui Iosif i s-a spus, că acest Copil va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Acestea erau cele mai mari două afirmații despre Copil, pe care ni le putem imagina. Dar noi ar trebui să înțelegem, ce se ascunde în spatele acestor două afirmații? Cum se poate explica unui orb curcubeul?

Probabil că nici îngerii nu și-au dat seama despre minunea Isus – marea minune a luminii, care ca un răsărit de Soare ceresc după mii de ani a început să străpungă noaptea. Noi stăm mult mai bine decât ei, căci pentru *noi* este valabilă informația Lui. Noi avem Testamentul vieții Sale. Și ce este cel mai bine: noi înșine putem face experiența, cum poate fi viața în toată plinătatea ei – așa de minunată, cum ne-a făgăduit-o Isus!

Întrebări la această temă

- Ați participat vreodată la o misiune sau acțiune de salvare? Ce va determinat s-o faceți?
- După ce ați citit acest capitol: care a fost motivarea cea mai înaltă a lui Isus, ca să vină pe pământ?
- Pentru meditarea în continuare: Acest capitol conține câteva din întâmplările din cuvintele lui Isus, care încep cu »*Eu sunt*«. Citiți următoarele versete, ca să găsiți mai multe motive, pe care Isus le-a numit pentru venirea Lui: Matei 5,17; Matei 20,28 și Ioan 17,8.

De ce trebuie Isus să revină?

Dezbaterea a avut loc de secole. Tema ei: *mântuirea*. Totul se învârtă în jurul Celui făgăduit, care în cele din urmă va veni, ca să îndrepte tot ce era greșit. Vorbitorii au fost profeții, acești vizionari în afara timpului din poporul lui Dumnezeu.

Uneori discuțiile lor au luat forma unor poezii, care exprimau sentimente adânci de speranță și dorințe. Ei s-au rugat: „*Vino, o, vino Împărate! Vino fără întârziere!*” Altă dată au dat descrieri întunecate ale judecății, care așteaptă pe dușmanii lui Dumnezeu. Au fost și timpuri, când ei au dat detalii uimitor de exacte despre Unul, care va veni.

Prorocii sunt oameni care pot vedea mai departe decât alți oameni. Imaginați-vă, dacă vreți, că ceea ce prorocii vedeau de la o așa de mare distanță, era un vârf de munte foarte înalt. Venirea lui Mesia va reprezenta în cele din urmă punctul cel mai înalt din istoria omenirii. Prorocii au putut s-o vadă prin negura timpului. Ei au făcut cunoscut detalii despre ceea ce puteau ei să recunoască.

Dar apoi, când ei s-au apropiat de acest timp și de acest „munte”, au recunoscut că ceea ce ei credeau că este punctul culminant, în realitate sunt două puncte culminante – cu o vale mare între ele. Cu alte cuvinte: Mesia va apare poporului Său nu numai o singură dată, ci de două ori, și timpul nostru de acum este valea, care se întinde între prima Sa venire și cea de-a doua Sa venire.

Isaia, Ieremia, Mica și alții au știut că va fi un Mesia, și au strâns chiar unele detalii. Dar ei nu au recunoscut, că El va veni de *două ori*. Scriitorii, care au venit după Isus – de exemplu apostolul Pavel și apostolul Petru – au avut priveliști mai bune. Ei au putut să înțeleagă prima venire a lui Isus, deoarece ea a avut loc în timpul lor. Și când Isus a fost în mijlocul lor, El a spus, că El va mai veni *încă o dată* în viitor. Atunci El va împlini profețiile care încă nu s-au împlinit – făgăduințele cu privire la un cuceritor triumfător, care vine să instaureze o împărăție desăvârșită.

Prima venire a lui Isus a fost o venire în smerenie, care s-a încheiat cu o jertfă. El a venit să rezolve odată pentru totdeauna problema păcatelor noastre. Cea de-a *doua* venire va fi marcată de triumf și mari schimbări. Și cum va arăta? Să privim descrierea pe care o face Isaia:

»*El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și până în veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor*« (Isaia 9,7).

Nu dorim noi toți o astfel de lume?

Trebuie însă să ne punem întrebarea: Dacă Isus a biruit moartea la prima Lui venire, de ce trebuie El atunci să mai vină încă o dată?

Motivul cel mai important este, că El vrea să vină, să ia la Sine pe poporul Său, ca astfel să poată să-l ia la Sine acasă în cer. Când a vorbit Isus despre planurile Sale, El a folosit deseori tabloul unui mire, care se reîntoarce, ca să-și ia mireasa. Biserica, așa a spus El, este »mireasa«. Mireasa așteaptă cu mult dor pe Mirele ei, ca să vină și s-o ia ca un călăreț pe un cal maiestos, ca s-o ducă acasă, unde ea va fi fericită în toată veșnicia. Acest acasă este desigur cerul; și nunta este cea mai intimă relație cu Hristos, pe care o au toți oamenii care Îi aparțin – ei nu vor mai fi niciodată despărțiți de El.

El va veni din cer pentru noi, așa cum a părăsit pământul, atunci când S-a înălțat la cer. Din 1 Tesaloniceni 4,16-17 știm că El, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu va veni din cer. O trâmbiță va răsună, și copiii lui Dumnezeu, care au murit deja, vor învia, ca să-L întâmpine. După aceea vor veni copiii lui Dumnezeu care trăiesc și cu toții vor merge în cer, ca să fie pentru totdeauna la Hristos.

În al doilea rând El trebuie să vină, ca să judece lumea. Isus a vorbit de mai multe ori despre ultima judecată, că El va veni, ca să judece viii și morții, și cei credincioși vor fi despărțiți de aceia care au refuzat să-L urmeze. Oameni din toate epocile, care și-au pus încrederea în

Dumnezeu, vor fi declarați nevinovați, orice păcat le este iertat, pentru că ei au primit jertfa lui Hristos. Alții vor plăti prețul îngrozitor pentru răzvrătirea lor.

În al treilea rând, Isus va reveni, ca *»să creeze un cer nou și un pământ nou«* (Apocalipsa 21,1). Cele vechi vor trece, atunci când Isus va trage ultima perdea a judecății. Această lume nedesăvârșită, lovită de catastrofe naturale și de păcatele omenirii, nu va mai exista. Domnul va face ca lumea nouă să devină vizibilă, pe care El a pregătit-o pentru noi.

În lumea aceea totul va fi o creație nouă. Ea va fi Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, în care oamenii vor trăi în părtășie desăvârșită unul cu altul și cu Domnul lor. Noi nu ne putem imagina o astfel de lume; nu va mai fi niciun păcat, nici o suferință, nici o durere și nici o lacrimă.

Acest *Ierusalim nou*, cum îl numește cartea Apocalipsa, va fi o lume de bucurie permanentă – pe scurt spus: viața cu Dumnezeu, pentru care noi am fost creați inițial. Așa cum apostolul Pavel formulează așa de bine: *»Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față«* (1 Corinteni 13,12). Biblia învață că noi vom avea trupuri, dar „trupuri ale învierii” făcute desăvârșit. Dacă noi am pricepe numai o mică frântură din realitatea cerului, nu ne vom teme de moarte.

Dar ce putem noi face aici și acum? Noi putem fi gata, căci Biblia ne atenționează, că Isus va veni pe neașteptate, într-o clipă, *»ca un hoț noaptea«* (1 Tesaloniceni 5,2). Cea mai bună formă de a fi gata este să duci o viață plină de dragoste pentru Isus și pentru lucrarea Lui. Nu ar fi minunat să fi prins „asupra faptului” în ceea ce privește ascultarea, atunci când El va reveni?

Isus va spune: *»Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău«* (Matei 25,21).

Întrebări la această temă

- Care sunt, potrivit cu acest capitol, semnele vizibile și audibile cu privire la a doua venire a lui Hristos?
- Care din motivele amintite, pentru care Isus va reveni, vă oferă cea mai mare speranță? Care vă creează cel mai mult sentimente neplăcute? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Tit 2,11-15, unde este amintită atât prima venire cât și cea de-a doua venire a lui Isus. Enumerați trei lucruri, la care ne cheamă această secțiune, în timp ce așteptăm a doua venire a lui Isus.

De ce trebuie să cred în Isus?

Atât cu privire la istoria crăciunului. Dar ce au a face aceste evenimente minunate cu istoria dumneavoastră?

Dacă m-ați însoțit în călătoria noastră până aici, ați aflat unele lucruri despre nașterea lui Isus. Înțelegeți mai multe despre cercetătorii stelelor din Răsărit și de ce ei au plecat în călătorie. Ați primit o impresie despre caracterul lui Iosif și de ce Dumnezeu a ales tocmai pe Maria ca să fie mama lui Isus. Ați aflat de ce Irod era așa de răzbunător, de ce păstorii au ascultat și de ce îngerii s-au închinat.

Sunt așa de multe lucruri în istoria crăciunului, pe care noi le putem prețui. Dar în afară de această relatare biblică este mai mult de spus. Întrebarea cu adevărat importantă și consecventă este: *Ce este acum de făcut?*

Dacă tocmai ați citit o biografie despre cezarul Augustus, atunci răspunsul la întrebare ar fi ușor. Ar urma să mergeți la dulapul de cărți și să vă căutați o altă carte de citit. Cezarul roman este mort de mult, și pentru viața noastră zilnică are puțină importanță. Faptele vieții sale sunt fascinante, dar nu există nimic, care ne-ar putea fi de folos.

Cu istoria crăciunului este altfel. Atenția noastră este îndreptată mereu și după mult timp spre nașterea neverosimilă a Copilului care nu atrage atenția. Ea pare să fie importantă nu numai pentru aceia care au fost direct implicați în acest eveniment, ci pentru noi toți, chiar și pentru cei care trăiesc cu douăzeci de secole mai târziu.

Nu ne putem sustrage de forța de atracție a *»singurului născut din Tatăl«* (Ioan 1,14). Ea ne provoacă la un răspuns personal.

Dar ce răspuns? De ce nașterea lui Isus să ceară de la noi mai mult decât oricare alt eveniment?

Istoria lui Isus este atotcuprinzătoare. Ea este nu numai o relatare a acelor timpuri, ci este o relatare care ne privește pe noi toți. Aici nu este vorba numai de Maria, de Iosif, de Irod și de alții. Ea ne privește și pe noi, ca și pe păstorii, care în noaptea aceea s-au dus la ieslea Lui și au admirat Copilul născut de curând.

De ce trebuie ca dumneavoastră și eu să credem astăzi în Isus?

În primul rând noi trebuie să credem în El, deoarece El este interesat de noi. Dumnezeu ne-a vizitat în Isus! El ne-a iubit cu o pasiune nemăsurată, care s-a arătat cel mai puternic prin prezența Lui între noi: *»Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat«* (Ioan 3,16-18).

Chiar dacă venirea Lui a avut ca urmare pentru El, că El a trebuit să se limiteze la slăbiciunea ființei umane – El a fost gata să facă aceasta. El Însuși S-a făcut cel mai slab dintre toți, cu toate că El are în mâinile Sale puterea absolută asupra universului întreg. El are interese așa de mari față de noi, că a lăsat la o parte drepturile Sale divine, ca să poată apărea în mijlocul nostru ca Om, care a fost în toate privințele asemenea nouă.

Da, El ne dorește mult, și noi putem simți aceasta. Privim în jur și recunoaștem, că această lume trebuie să fi fost creată de cineva care ne iubește. Dar care este răspunsul nostru? Apostolul Pavel se exprimă astfel: *»În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți«* (Romani 1,20).

»Căci nu este nici o deosebire, căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu« (Romani 3,23).

Privim pretutindeni în jurul nostru, și simțim chiar și în noi înșine. Fiecare din noi este dureros conștient de abaterea îngrozitoare de la ținta trasată nouă de Dumnezeu – o constrângere lipsită de speranță, o constrângere de a face, a spune și chiar de a gândi lucruri rele. Cu toate acestea simțim, că Dumnezeu ne cheamă, simțim aceasta adânc în sufletele noastre. Cu siguranță există Cineva, care este mai mare decât slăbiciunea noastră, Cineva, care ne iubește și vrea ca noi să

cunoaștem o viață mai bună. El a făcut așa de mult pentru noi – este așa de greu să ne încredem în El?

În al doilea rând, noi trebuie să credem în El, deoarece El ne invită la o viață cu rost. Prin învățăturile Sale Isus ne arată singurul drum spre o viață fericită și împlinită în lumea aceasta. El a vorbit despre o viață plină de dragoste și altruism în opoziție cu vidul inevitabil al egoismului. El ne arată, că viața este mai plină, dacă noi suntem unii pentru alții. De la venirea lui Hristos milioane de oameni s-au orientat după modelul Său și l-au descoperit ca fiind calea spre bucurie și pace.

Cu toate că drumul lui Isus este desăvârșit de logic și clar, cel mai bun drum din toate drumurile, lumea nu-l va recunoaște niciodată. Noi suntem așa de stigmatizați de societatea noastră, că ducem o viață care aleargă în sens contrar drumului lui Hristos. Înțelepciunea lumii din jurul nostru este: „Caută propriile avantaje, dă numai dacă ai foloase, și satisface-ți mai întâi dorințele sufletului tău.” Acest drum conduce la autodistrugere și deznădejde, dar cei mai mulți oameni continuă să meargă pe el, deoarece natura noastră omenească dictează aceasta. Noi suntem creaturi decăzute, suntem aceia, care atunci când sunt lăsați pe seama lor, umblă pe căi care se depărtează de adevărul lui Dumnezeu.

Dar fiecare element al istoriei lui Isus, de la nașterea Sa și până la înălțarea Sa la cer, ne arată, că viața nu trebuie să fie goală, că El are putere să ne ducă viața la bucurie și la împlinire.

În al treilea rând, noi trebuie să credem în Isus, deoarece El trăiește astăzi, și El dorește să trăiască în noi.

Păstorii și înțelepții au savurat privilegiul minunat de a vedea pe Isus față în față. Ucenicii au fost privilegiați, să poată auzi învățătura lui Isus direct din gura Lui. Dar dumneavoastră și eu avem un privilegiu și mai mare: Isus este astăzi tot așa de viu, cum a fost în primul secol, și noi putem avea o relație mult mai intimă cu El, decât au avut aceia, care L-au cunoscut, atunci când El a fost pe pământ.

Când a venit timpul pentru El, ca să părăsească lumea, Isus a spus ucenicilor Săi, că de fapt a fost un privilegiu pentru ei, că El va pleca de la ei. Căci aceasta însemna, că Duhul Sfânt va veni, ca să trăiască în toți care cred în Isus. Acest Duh va reprezenta prezența lui Hristos în noi. Isus a spus:

»*Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. ... Când va veni Mângâietorul; duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul*« (Ioan 16,7,13).

Duhul Sfânt face o diferență clară în viața de fiecare zi. El ne conduce la adevăr, El ne face atenți la păcatele noastre, și El ne încurajează, când suntem deznădăjduiți. El ne conduce pas cu pas la decizii corecte în viață, atât în lucrurile mici, cât și în cele mari. Noi nu suntem niciodată singuri, și noi nu suntem niciodată limitați la posibilitățile noastre, atunci când Hristos a devenit Domnul și Salvatorul nostru; Duhul Sfânt locuiește atunci permanent în noi.

Și înainte de toate, noi trebuie să credem în Isus, deoarece noi primim numai prin El iertare de orice păcat al nostru – pentru păcatele din trecut, din prezent și din viitor – și astfel putem să ducem o viață având siguranța vieții veșnice.

De ce nu există altă posibilitate, ca să primim iertarea păcatelor și să fim primiți în cer? Deoarece Dumnezeu este sfânt, drept și desăvârșit. El nu poate tolera nici o umbră de nedesăvârșire în prezența Sa. Noi suntem în toate privințele creaturi decăzute, și chiar dacă încercăm să ducem o viață bună și altruistă, nu putem cu nimic schimba faptul, că întreaga noastră ființă este pătrunsă de păcat. Deoarece Dumnezeu este drept și trebuie să judece păcatul, nu avem nici o șansă să scăpăm de această sentință – egal cât de mult ne-am forța noi și cât am încerca să facem cât mai multe fapte bune!

Numai un Om a dus odată o viață desăvârșită și fără păcat – Isus. Dar prin faptul că a suferit crucea, El a fost gata să ia asupra Sa pedeapsa pe care noi am fi meritat-o. Dumnezeu face o ofertă de schimb de neînțeles: deoarece un Om drept a luat asupra Sa pedeapsa pentru un păcătos, păcătosul poate să primească răsplătirea pentru Omul drept. Isus a făcut această jertfă

pentru fiecare din noi. El a plătit prețul pentru fiecare păcat, așa că noi putem recolta binecuvântarea, pe care El a meritat-o prin viața Sa desăvârșită. Cine urmează pe Hristos și se încrede în El, știe că tot trecutul i-a fost iertat. Vina noastră este anulată în ochii lui Dumnezeu – vechile păcate nu ne mai țin captivi.

Deoarece aceasta este așa, și moartea și-a pierdut puterea asupra noastră. Apostolul Pavel ne oferă această nădejde cu privire la mormânt, care așteaptă pe orice om (mormântul așteaptă pe orice om): »*Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire*« (1 Corinteni 15,53).

Noi trebuie să credem în Isus, deoarece El este singura noastră speranță cu privire la iertarea păcatelor în lumea aceasta și cu privire la o viață plină de bucurie în lumea viitoare.

El ne oferă, ce este bun pentru noi, și ne eliberează de robia morții și deznădejdii. Și în felul acesta întrebarea devine strict personală: *Credeți în Isus? Și dacă încă nu credeți: Sunteți gata să faceți un pas înainte și să luați acum această decizie? Cadoul este gratis, și tot ce se cere de la dumneavoastră este o întoarcere sinceră de la păcatele dumneavoastră, o recunoaștere a suplinirii prin Hristos și o primire a acestui Dar de la Dumnezeu.*

Cum puteți ajunge la această hotărâre? Trebuie numai să vorbiți cu Dumnezeu, să-I spuneți ce aveți pe inimă. Mărturisiți-I cu propriile cuvinte, că sunteți conștient de vina dumneavoastră și că credeți în El și doriți să primiți darul iertării Lui. Rugați-L să vină în viața dumneavoastră. Puteți după aceea să-I mulțumiți, că El a făcut aceasta posibil prin jertfa Sa și că El va iertat acum și prin El ați devenit acum pentru veșnicie un copil al lui Dumnezeu.

Puteți să faceți aceasta cu inima sinceră? Dacă da, atunci Hristos va veni imediat în viața dumneavoastră, dacă-L rugați pentru aceasta – în mod sigur va veni. Duhul Sfânt va locui și va lucra în dumneavoastră, și veți învăța pas cu pas să ascultați de vocea Lui. Probabil că nu veți avea simțăminte deosebite, dar faptul că ați devenit un copil al lui Dumnezeu nu depinde de simțăminte.

Ca și credincios nou veți povesti și altora, că ați luat această hotărâre. Căutați-vă o adunare creștină bună, în care veți găsi prieteni, care vă vor ajuta și vă vor încuraja. Cea mai mare aventură a vieții dumneavoastră este înaintea dumneavoastră, și fiecare zi va fi mai bogată și mai împlinită, când veți cunoaște tot mai bine viața și domnia lui Hristos.

Întrebări la această temă

- Ați luat vreodată a astfel de decizie? Când? Care sunt detaliile, de care vă amintiți?
- Ce oameni cunoașteți, care ar trebui să cunoască acest adevăr? Ce veți face, ca să le faceți cunoscut adevărul?
- Pentru meditația în continuare: Citiți următoarele versete și enumerați alte motive, de ce noi trebuie să credem în Isus: Ioan 10,9; Ioan 14,6; Faptele Apostolilor 4,12 și 1 Timotei 2,5.